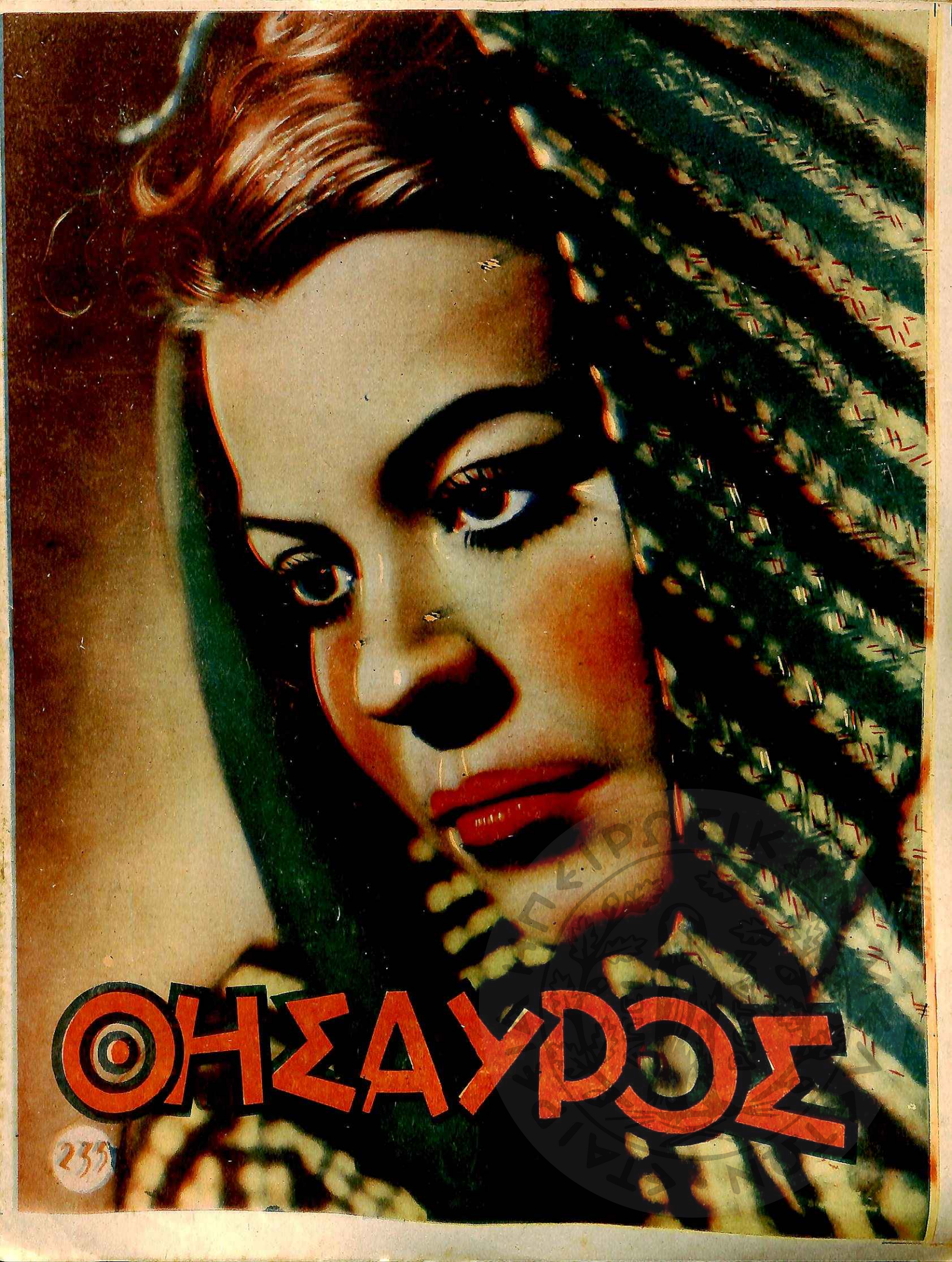

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

235

Κύριε,

Θά ήθελα να ξαναδώσω στην καρδιά μου την γαλήνη και να ξαναβρω την χαρά της ζωής, γι' αυτό και απευθύνομαι σε σας. Είμαι είκοσι χρονών, αρραβωνιασμένη μ' ένα νέο που μπορώ να πω ότι με λατρεύει. Πριν τον γνώρισω όμως αγαπούσα πολύ κάποιον άλλο. 'Αλλά έφυγα μία μέρα από την πόλη εκείνη, μαζί με τους γονείς μου και τον ξεχάσα λίγο. 'Όταν ξαναγύρισα αρραβωνιάσθηκα σχεδόν αμέσως όταν όμως ξαναείδα τον άλλο η αγάπη μου ζωντάνεψε. Καταλαβαίνω ότι τον αγάπημ περισσότερο από τον αρραβωνιαστικό μου, η μάλλον με άλλο τρόπο. Νοιώθω γι' αυτόν έναν έρωτα δυνατό, αληθινό πάθος, ενώ η αγάπη μου στον αρραβωνιαστικό μου είνε ήσυχη, μετρημένη. Δέχθηκα να συναντηθώ μαζί του και του όμολόγησα ότι είμαι αρραβωνιασμένη. 'Εκείνος όμως μου είπε ότι μ' αγαπά και μου όπευθύνει τους όρκους που ανταλλάξαμε στο παρελθόν. Ξέρω πάντως καλά ότι δεν μπορώ να βασίζωμαι σ' αυτόν για το μέλλον. 'Όσο και αν προσπαθώ να λογικεύω, η αγάπη μου είνε πάντοτε πιο δυνατή από τη λογική. 'Εν τώ μεταξύ, παραμελώ τον αρραβωνιαστικό μου και υποφέρω στην σκέψη ότι τον κάνω να πονά. Δεν ξέρω πιά τι να κάνω, έγιναν νευρική και ιδιότροπη. Θέλετε να με βοηθήσετε όσες; 'Ελπίζω η απάντησή σας να επαναφέρει την γαλήνη στη ζωή μου.

Βασανισμένη καρδιά

Ο ΜΝΗΣΤΗΡ ΚΑΙ Ο ΑΛΛΟΣ

63ον.-"Όταν ξαναείδα τον άλλον ή αγάπη μου ζωντάνεψε... Πώς πρέπει να φερδωί;

Ο,ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ
— νά ξέρετεΠΟΣΑ ΚΡΑΤΗ
ΕΧΟΥΝ ΕΡΥΘΡΑΝ ΣΗΜΑΙΑΝ;

Δεσποινίς,
'Αγαπάτε τον ένα, σας αγαπά ο άλλος... 'Απ' τον ένα θέλετε να πάρετε και στον άλλο να δώσετε...

...'Η ηλικία σας είνε ή ηλικία των λογικών πράξεων και υσθ φαίνεται ότι ζητάτε περισσότητες δικαιολογίες παρά συμβουλές.

Λέτε, ότι ή άπουσία σας έκανε να ξεχάσετε αλ (γ ο » τον άλλο. Γιατί δεν δοκιμάζετε με το εύλογο αυτό μέσον να τον ξεχάσετε απ ο λ υ ; Συγχρόνως όμως πρέπει να έχετε το θάρρος και την τιμιότητα να μη παντρευήτε ούτε τον άνδρα που δεν σας εμπνέει τίποτε περισσότερο από μία γλαυρή αγάπη.

'Απ' όσα μου λέτε, καταλαβαίνω ότι του λείπει ή διορατικότητα ή τουλάχιστον ή αγάπη του τον τυφλώνει. Πώς δεν καταλαβαίνει, άνάμεσα στους δύο σας, την άπειλητική παρουσία ενός τρίτου;

'Αφήστε, λοιπόν, τον άγγελο, αλλά αφήστε και τον πειρασμό. 'Η απάντησή μου δεν σας δίνει φυσικά την α γ α λ η ν η που περιμένετε. Συγχωρήστε την ελλεικρίειά μου, αλλά δεν ξενώω ότι είσαε είκοσι χρονών και δεν τίστεφα ποτέ ότι ή γαλήνη είνε το καλύτερο δώρο που μπορεί κανείς να δώσει σε μία νέα της ηλικίας σας.

ΣΑΙΝ—ΠΡΕ

'Η έκδίκησης του Φάμπιο

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΤΗΜΑΤΑ

ρε περισσότερο.
'Η διαχίτη του Φάμπιο Ντελμπάνο άρχίζει ως εξής :
«Καθιστώ, άποκλειστική κληρονόμον μου, την γυναικά μου Μαρία—Λουίζα Ντελμπάνο, το γένος Τσεκαρίνι...»
Παραξάλισμένη, ή χήρα, νιάόσας και ξαναείδωσσε αυτή την φράση.
—Μά τότε, λοιπόν;... Τι σημαίνει αυτό;
Το γράμμα της έδωσε την εξήγηση:

«'Αγαπητή μου Λουίζα, Ξέρω, πως το φάκελλο αυτό, δεν θα τον παραδώσεις στο συμβολαιογράφο, χωρίς να τον άνοίξεις προηγουμένως. 'Η εαφνική άγγελία της άποκλήρωσής σου, θα σου έέγμισε, βέβαια, την ψυχή με άγανία.

Αυτός ο τρόμος που έδοκίμασες για λίγη ώρα—ή ίσως και λίγα μόνον λεπτά— μου αρκει ως έκδίκηση. Χαίρε, λοιπόν, και ήσως ευτυχισμένη. Αυτό είνε όλο το κακό που σου έκαμα...

Φ α μ π ι ο .
Υ. Γ. — Τώρα, μπορείς να με κλάψεις...

Κι αληθινά, ή Λουίζα έσκυψε το κεφάλι της κι άρχισε να κλαίει με δυνατούς λυγμούς.

Α. ΜΠΑΡΑΚΚΟ

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΒΕΛΟΝΕΣ

Στα πρώτα χρόνια οι άνθρωποι δεν χρησιμοποιούσαν βελόνα από χάλυβα όπως σήμερα, αλλά καμωμένα από κόκαλο. 'Ο Πλίνιος ά λέγει ότι οι Ρωμαίοι δέσποινες μεταχειρίζονταν βελόνες όρειμα χάλκινες. Πρώτοι κατασκευάζαν βελόνες από χάλυβα οι 'Αραβες οι οποίοι τις ελίσσιναν κατ' άσος στην 'Ισπανία, και από εκεί σε όλην την Εύρώπη. Κατά τ' 17ον αιώνα άναφέρεται ότι λειτούργησε στην Γαλλία ένα σωματείο βελονοποιών.

Η ΘΕΡΜΟΚΡΑΣΙΑ ΤΩΝ ΔΕΝΔΡΩΝ

Παρατηρήθηκε από τους ειδικούς, ότι τα δέντρα άναβάνε καλύτερα θερμότητα. 'Απόδειξη αυτάνω σ' εκεί το εξής: Το χιόνι όρο λιώνει άγνα σ' ένα δέντρο, ενώ σ' ένα γέφυρο, έραμένο δεν όρο άφνει να λιώσει.

Ο ΠΑΝΤΟΓΩΣΤΗΣ

Γραφεία: 'Οδός Σανταρόζα 5
Τηλέφωνο: 29.967

ΕΤΟΣ Ε' ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 236

ΑΘΗΝΑΙ 10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1942

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 300

Κοζερί ή εβδομάδος

Η ΠΟΛΥΦΕΡΝΗ

'Η άχαριστή! 'Εχει τα πάντα κι' ακόμα μιλεί. 'Εχει νείατα, έχει όμορφια, έχει προικα, έχει χρειαζέται για την ευδαιμονία μιας κοπέλας; Και όμως ευτυχής δεν είνε. Άντικρυς το μέλλον της με άνησυχίες και διαταγμούς δεν αμφιβάλλει για τα νείατα της. 'Ότι είνε νέα το ξέρει. Ούτε για την όμορφιά της διατυπώνει αμφιβολίες, δεν της το λέει μόνο ο καθρέφτης της, δεν της το επαυλαμνάνουν μόνο οι θαυμαστές που την πολιορκούν. Της το φωνάζουν και οι οισάτες. Οι πιο ελκρινείς απ' όλους τους κριτικούς. 'Ο άνώδυμος περσικός με τον όποιο μια γυναίκα διατυπώνεται στο όρομο είνε ο ασφαλέστερος κριτής των βελήτρων της.

Σ' αυτόν μπορεί νάχη απόλυτη έμπιστοσύνη. Από την έντοπιση που θα προκαλέσει, από την έκφραση, από την εκτοσί, από την αδιαφορία, από τη ματιά, από το λογικό που θα τον τυφλώσει, από την ποίηση που θα τον περπατήσει, από το έσοπα στο πέραςμα της, θα καταλάβει ποια περιουσία της. Στο όρομο ούτε ψωμια χωρεί, ούτε κοκακία. Οι άγνώστοι είνε ευθύτεροι από τους γνώστους.

'Αρεστέ, σας έκφραζουν κατά ένα τρόπο τον θαυμασμό τους, άγολόγως προς την ανατροπή που έχει ο κανένας τους. 'Αλλοι άρκουνται να σας κυττάζουν με νόημα, άλλοι σας προσφώνουν, άλλοι σας παίρνουν από πίσω, ύπαρουν σε και οι πρωταθλητές της αθάδειας που έπαφελύναν από τη σουκταία για ν' ατάλουν το χέρι προς την άγνωστη διασάτεια.

'Η σμηρινή μας ήρωίδα έχει γνωρίσει όλων των μορφών αυτών της εκρηλάσεως. Δεν έλα από την ευκαρίστην. Λέω όμως, ότι την τονώνουν στην πεποίθησή για την καλλονή της.

Η αμφιβολία για τον πλούτο της; 'Αλλα ο πλούτος δεν κρύβεται. Τον βλέπει, τον φανεί, τον βλέπει εύτυχής δεν είνε. Μη καθίσαμε να την καταδικάσουμε διασάτεια της άχαριστίας της. Πριν άκούσουμε το παρόνοιο της. Γεμάτη ουσταγμούς καθεται και σκέπεται: Ποιος άρα γε από το λόχο των πολιορκητών, που την ήχτούν σε γάμο, ενδιαφέρεται πραγματικά για το άτομο της; Με άλλα λόγια, αυτήν θέλουν να πάρουν ή την προικα της; 'Ωραία είνε. Τό ξέρει. 'Εκείνο που δεν ξέρει είνε αν θα την έπαρναν μόνο για την όμορφιά ή για τα ψυχικά της χαρίσματα. Ποιος ύπορει να της άπάντησει στην άπορία της αυτή με άπόλυτη βεβαιότητα; 'Ο γάμος είνε άνείρο της. Θέλει ό όμως να παντρευτεί και όχι ν' άόμος να παντρευτεί. Τον άντρα γοργά την βλέπει έξω από την προικα της άναμής. Δεν τον έρκεται. Κα της άναμής. Δεν είνε άνάμεσα στο πλύνει των μνηστήρων. Πώς να τον έχωρησι;

Κι' έπειτα, της είνε τόσο άφώρτος ο κοσμικός κύκλος μέσα στον όποιο ο πλούτος της την άναγκάζει να ή... 'Όλοι αυτοί οι κύριοι του καλού λεγομένου κόσμου που την περιβάλλουν, δεν άναποκρίνονται στον ίδανικό το που σιζόνουν όπως τον έπλυνε η ίδια με τη φαντασία της. 'Ε-πο το έπος της άναμής. Πώς να τον έχωρησι;

Κι' έπειτα, της είνε τόσο άφώρτος ο κοσμικός κύκλος μέσα στον όποιο ο πλούτος της την άναγκάζει να ή... 'Όλοι αυτοί οι κύριοι του καλού λεγομένου κόσμου που την περιβάλλουν, δεν άναποκρίνονται στον ίδανικό το που σιζόνουν όπως τον έπλυνε η ίδια με τη φαντασία της. 'Ε-πο το έπος της άναμής. Πώς να τον έχωρησι;

Κι' έπειτα, της είνε τόσο άφώρτος ο κοσμικός κύκλος μέσα στον όποιο ο πλούτος της την άναγκάζει να ή... 'Όλοι αυτοί οι κύριοι του καλού λεγομένου κόσμου που την περιβάλλουν, δεν άναποκρίνονται στον ίδανικό το που σιζόνουν όπως τον έπλυνε η ίδια με τη φαντασία της. 'Ε-πο το έπος της άναμής. Πώς να τον έχωρησι;

Κι' έπειτα, της είνε τόσο άφώρτος ο κοσμικός κύκλος μέσα στον όποιο ο πλούτος της την άναγκάζει να ή... 'Όλοι αυτοί οι κύριοι του καλού λεγομένου κόσμου που την περιβάλλουν, δεν άναποκρίνονται στον ίδανικό το που σιζόνουν όπως τον έπλυνε η ίδια με τη φαντασία της. 'Ε-πο το έπος της άναμής. Πώς να τον έχωρησι;

Κι' έπειτα, της είνε τόσο άφώρτος ο κοσμικός κύκλος μέσα στον όποιο ο πλούτος της την άναγκάζει να ή... 'Όλοι αυτοί οι κύριοι του καλού λεγομένου κόσμου που την περιβάλλουν, δεν άναποκρίνονται στον ίδανικό το που σιζόνουν όπως τον έπλυνε η ίδια με τη φαντασία της. 'Ε-πο το έπος της άναμής. Πώς να τον έχωρησι;

Κι' έπειτα, της είνε τόσο άφώρτος ο κοσμικός κύκλος μέσα στον όποιο ο πλούτος της την άναγκάζει να ή... 'Όλοι αυτοί οι κύριοι του καλού λεγομένου κόσμου που την περιβάλλουν, δεν άναποκρίνονται στον ίδανικό το που σιζόνουν όπως τον έπλυνε η ίδια με τη φαντασία της. 'Ε-πο το έπος της άναμής. Πώς να τον έχωρησι;

Κι' έπειτα, της είνε τόσο άφώρτος ο κοσμικός κύκλος μέσα στον όποιο ο πλούτος της την άναγκάζει να ή... 'Όλοι αυτοί οι κύριοι του καλού λεγομένου κόσμου που την περιβάλλουν, δεν άναποκρίνονται στον ίδανικό το που σιζόνουν όπως τον έπλυνε η ίδια με τη φαντασία της. 'Ε-πο το έπος της άναμής. Πώς να τον έχωρησι;

—Θά ήμουν εύτυχής, της άπάντησε εκείνος και το έρυσμα έκαλωσε τα μαγουλά του, θα ήμουν εύτυχής, αλλά...

—Τι άλλά; έπεμεινε να μάθω έκείνη.

—Αλλά είμαι φτωχός.

—Είμαι πλούσια εγώ.

—Αυτο είνε το δυστύχημα.

—Δυστύχημα!

—Και όσοια δυστύχημα. Κανένας δεν θα πτοεψη ότι πηρα έσας και όχι την προικα σας. 'Επρωσάθησε να τον μεταπειση. Δεν τον μετεπεισε. 'Σοφρός και ύπερφανος, αρνήθηκε να ένωσή την ζωή του με τη ζωή της, χωρίς να διασέτη κι' αυτός άναλογα ήλικά μέσα.

'Ατελιμένη τώρα, κοντεύει να μάς, πη, ότι ή προικα της άποτελει έμπόδιο στην ευτυχία της. 'Εα προτιμούσε, λέει, να μην την είχα, να ήταν κι' αυτή όπως οι μωρούδες των απροικων κοριτσιών που όταν παντρευονται είνε άπολυτως βέβαια, ότι τα παίρνουν γιατί τα θέλουν και όχι για να λύσουν το οικονομικό πρόβλημά τους. 'Υπάρχει όεραία ένας άπλουστάτος τρόπος για την ίκανοποίησή της επιθυμίας της: Να μοιραση τα ύπαρχοντά της στους φτωχούς, να κρηχνη σε καταστασι πένιας και, γυμνή σαν το σκουληκι, να δοκιμαση την έλκυστική της ικανότητα. Αυτά όμως τα θεωρεί έκκεντριότητες, πράξεις ήρωικές στις όποιες μόνο ένα μεγάλο πάθος θα μπορούσε να την εαώθηση. Τέτοιο δε πάθος, ύκανο να την όδηγήσει στο άκρα δεν της έχει θερμανει ακόμα τα στήθη.

Μένει λοιπόν με τους διαταγμούς και με τις αμφιβολίες της, αλλά και δυσρεστημένη από την τύχη της που της έδωσε ένα τόσο σημαντικό παραγοντα ευημερίας, όπως ο πλούτος, δυστυχής, λέει, γιατί έχει προικα, αλλά και άνιλαχνη να λυτρωθή απ' αυτήν που θεωρεί πηγή της κακοδαιμονίας της. Δεν μας καλεί ή κοπέλα να την κλάψουμε γιατί είνε πλούσια. Θα ήταν καμκό. Θα ήταν πρόκληση που θα εαώργιζε ή άα προκαλούσε την ειρηνεία των φτωχών κοριτσιών με τους μικρούς πόρους που πιστεύουν ότι ή έλκεψια προικας είνε ο μέγας έχθρος που της κρατεί μακριά από τον παραδείσιο του έγγαμου βίου.

Με την αυταναλύσι της όμως, που σας επανέλασα, μάς έδωσε μία πιχτή των άνησυχιών που βασανίζουν κάποτε και τις πολυφέρνης, όσες, δυστυχώς μέσα σ' άναθά διατηρούν εν τούτοις την ελπίδα και την εαοιστήριά τους. Μία μικρή παρανορία για όσες δεν ένωθηκα από τις μοίρες τους και δεν διασέτουν το τίμημα για την άποκτησή του νυμφίου. Δυσκόλα βέβαια, παντρεύονται χωρίς την προικα. 'Όταν όμως σημάνη κάποτε ή έκαλή άρα, αυτές οι άπορκες χαίρνουν με δαλ τους την ψυχή και πανηγυρίζουν για τη νίκη τους, γι' ότι έξερουν ότι είνε νίκη προσωπική δική τους, ενώ οι άλλες οι πολυφέρνης βασανίζονται από τις αμφιβολίες και ρωτιούνται ποιος από τους δύο προσέλκυσε εκείνον που τις όηγε στον όνείατο: αύσες οι ίδες, ή ή προικα τους; 'Αμφιβολία φοβερή, πρόβλημα ήκανό να σκετώση, όλη τη χαρά και να δηλητηριάση το βίο τους. Τέτοιες ψυχικές δοκιμασίες, είνε άγνωστες στα παχιά κορίτσια που κερδίζουν το παχυνίδι τους με το σπαθί τους, με την προσωπική τους γοητεία, με την όμορφιά, με την έξυμιά, με το σεξ άπλη, που είνε ή μεγαλύτερη προικα και το πιο καλύτερο δώρο των θεών στον άνθρωπο.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΕΠΙΚΑΪΡΑ

Το ραδιόφωνο του «Θησαυρού»

'Εδώ 'Αθήναι, κύριοι!... 'Ο «Θησαυρός» και πάλιν 'Εκπέμει τας ειδήσεις του της τελευταίας ώρας. Πού μέν ή μαύρη μας ζωής την παρασάδη πάλην. Τας συγκεντρώνει άκούραστα έξ όλης μας της χώρας!...

Είνε κάθε μας ειδήσις σωστή άναλαμη. 'Εδώ 'Αθήναι, κύριοι. Το «Θησαυρό» έκπομπή!...

'Η φτήνεια

'Η φτήνεια έξηκολούθησε και άλλην εβδομάδα. Αι δέ τιμαί της αγοράς, μοιραώς προσिताί. Κι' αίσίως πλέον βλέπομε στην πιάτσα, με ζαλάδα. Νά έμπαρουν άγοραστιάς χιλιάδες πωληταί!...

Τα πάντα κατεβήκανε. Το λάδι, το άλεύρι. Κι' όποιος ζήτηση κάτι τι, άμέσως δά το εύρη. Το σπουνάκι, κύριοι, κατέβηκε έπίσης. Κι' ήρθε της μαύρης αγοράς ή τελευταία δόσις!...

Το κρέας βρίσκεται παντού και κρέμεται με χάρη. Το άρνι, το γουρουνόπουλο, το βόδι, το μοσχάρι! Είνε φτηνά τα κρέατα, κι' όμως — χωρίς κακία — 'Απ' όλα τα φτηνότερα είνε τά... γυναικεία!...

'Ο καιρός

Πάλι μάς τάρτιαζε ο καιρός. 'Επαψε νάνε βροχερός.

Και ήρθε ο Δεκέμβριος, άπλως και χάριν γούστου. Με μέρες άνοιτιάτες και νύχτες του Αύγουστου!... Και τα ζευγάρια πήραν έξανά και πάλι θάρρος. Πού τόσο χειμωνιάτικο δεν έχουν νοιώσει βάρος.

και σ' του Ζαπτείου τα πυκνά και σκιερά φύλλωματα. Τόσα ζευγάρια κρύβονται με νάζια και καμώματα.

'Η ψύχρα ή νυκτερινή δεν τα τρομάζει... 'Οχι. Και τα παγκάκια είν' άγκαζέ... και κάθε μία κόψη εις το Πεδίο του 'Αρεως βαρειά άναστενάζει.

Πώς ζευγαράκι μία φορά. Μέσα σε κάποιο φύλλωμα, κρυφά - κρυφά φωνάζει!...

'Ετσι περνάει ο καιρός. Που αν είνε λίγο δροσερός. 'Ιδίως προς τα βράδια. Θερμαίνεται καλού κακού με άγκαλιές και χάδια!...

Οικονομία στο ρεύμα

Πάλι λοιπόν ή Πάουερ, ώραία και σωστή. Οικονομίες άσπληρες στο ρεύμα, συνιστά. Μας έλαττώνει κιλοβάτ και γάωμε όπ' όψει. 'Ότι μπορεί και εαφνικά το ρεύμα να μάς κόψη!

'Όλοι συνεμφορώθησαν έν όλη ή έν μέρει. Και μοναχή εξαίρεσι κανάνε τώρα οι γέροι... Κι' ήκούρη κάποιος που έλεγες: Τί να μου κόψη έμένα. Πού όλα μου τά... κιλοβάτ τά έχω... έξηνηταμένα!

Πλησιάζουν οι γιορτές

'Η κίνηση στην πόλι μας έχει αμείνη πολύ. 'Ερχονται τα Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά άφικνείται, άρχίζει και κινείται!...

Τόσες βιτρίνες γέμισαν κι' ήδη γεμίζουν κι' άλλες. Και είνε προπολεμικές σπουδαίες και μεγάλες!... Παγινίδια δεν έμυτίσαν άκόμα μα όπου νάνε κι' αυτά θα έμυτίσουν βιτρίνες να γεμίσουν.

Κι' οι συμπόλιται οι εύτυχεις κι' οι άτυχεις περνάνε. Και με τα μάτια βλέπουνε τί πρέπει να ψωνίσουν.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Η νύχτα και η νύστα

(“Εντεκα. Έκείνη χασμουριέται συνεχώς. Έκείνος τελειώνει στην απογευματινή εφημερίδα την τελευταία πολεμική εικόνα-εξοφάρα).
ΕΚΕΙΝΟΣ... “Νοσταλζα...
ΕΚΕΙΝΗ... “Από τώρα...
ΕΚΕΙΝΗ... “Τι θα πει “από τώρα...
ΕΚΕΙΝΟΣ... “Εντεκα και δύο λεπτά. Δηλαδή, περασμένα μεσάνυχτα, με την παλιά ώρα!
ΕΚΕΙΝΗ... “Πόσο βιάζεσαι να παραδοθείς στη βλακεία του ύπνου!...
ΕΚΕΙΝΟΣ... “Στη βλακεία...
“Οχι δά! Ο ύπνος είναι η μεγαλύτερη εξουσία. Κουμάρα, ξεκουράσου, δε σκέφτεσαι, κι έρχονται κάπου - κάπου τα όνειρά να σε νανουρίσουν...
ΕΚΕΙΝΟΣ... “Ναι, είναι μια άποψη αυτή. Ίδιως και άποψη των ονείρων. Ο ύπνος όμως είναι βλακεία, γιατί μικραίνει το χρονικό διάστημα της ζωής μας. Είν' ένος θάνατος μέσο” στη ζωή... Λογικά όμως πόσον καιρό χάνουμε κοιμώμενοι; Να σου κάνω ένα πρόχειρο υπολογισμό... (Παίρνει μολύβι και χαρτί). “Ας υποθέσουμε ότι ένας άνθρωπος κά' ζήσει εξήντα χρόνια, δηλαδή, τριακόσια εξήντα τέσσερα επί εξήντα, εικόσι μια χιλιάδες οκτακόσιες σαράντα μέρες” αν βάλουμε ότι κοιμάται κατά μέσον όρο όχτώ ώρες την ημέρα - έσύ κοιμάσαι το λιγότερο έξι δέκα... Έχουμε εικόσιμια χιλιάδες οκτακόσια σαράντα δια τρία, το τρία είν' το εικόσιμια έφτα, τρεις έφτα εικόσιμια, από εικόσιμια μ'ήδεν κάτω και το όχτώ, δύο, δύο ή τρεις έξή, από όχτώ δύο, κάτω και το τέσσερα

το τρία στο 24 όχτώ, τρεις όχτώ εικόσι τέσσερα από εικόσι τέσσερα μ'ήδεν... (Θριαμβευτικά): Κοιμάται έφτα χιλιάδες διακόσιες όγδοντα μέρες, δηλαδή εικόσι στρογγυλά χρόνια! Το κατάλαβες, δηλαδή; Πρίν πεθάνω, και κοιμάται αιώνιας, σπαταλάει εικόσι χρόνια της ζωής του... πεθαμένος πάλι! - Δέν είνε φοβερό;...
ΕΚΕΙΝΗ... “Εσύ είσαι φοβερός! Ποτέ μου δέν θα κατάφερα να κάνω τέτοιους υπολογισμούς...
ΕΚΕΙΝΟΣ... “Γιατί δέν παίρνεις ποτέ σου χαρτί και μολύβι... Έκτός αυτού όμως, με το να κοιμάται κανείς δέ σπαταλάει μόνο το ένα τρίτο της ζωής του; “Επειδή συμβαίνει να κοιμάται νύχτα, χάνει τη νύχτα! “Ακούς το πιο τεράστιδες; Χά ν' είν' η νύχτα...
ΕΚΕΙΝΗ... “(Ξαναχασμουριέται): Τι λές εκεί! Σπουδαία απώλεια...
ΕΚΕΙΝΟΣ... “Φοβερό! Φοβερό! “Εκείνη είναι το άριστο παράδειγμα της δημιουργίας... Δηλαδή, δώδεκα κι' εικόσι πέντε! Φοβερό! (Σηκώνεται για να πάη να πέση).
ΕΚΕΙΝΗ... “Φοβερό, πραγματικά! “Αντε να κοιμηθής, πτωχό, άδικημένο πλάσμα, που έπιμένεις να στεριάζει τη μεγαλύτερη όμορφιά της ζωής...
ΕΚΕΙΝΗ... “(Έχει γδυθεί βιαστικά, και χώνεται κάτω απ' το πλυντήριο). “Καληνύχτα...
ΕΚΕΙΝΟΣ... “(Με πραγματικό οίκτο και ειλικρινή συμπόνια). “Καλό ξημέρωμα!...
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΓΡΑΜΜΑ

Είχαν τριάντα ολόκληρα χρόνια να ιδωθούν. Και κείνο το βράδυ συναντήθηκαν έντελως τυχαία, μεσα στη σάλλα ενός μεγάλου ξενοδοχείου του Λονδίνου. Τα χρόνια που πέρασαν, είχαν αλλάξει και τους δύο. “Ενα μαύρο, κλειστό, ως το λαιμό φόρεμα είχε αντικαταστήσει τις φανταχτερές τουαλέτες που φορούσε άλλοτε. Εκείνη, και τα πλούσια έβενια μαλλιά της, που πέφτανε σαν καταρράκτης πάνω στους λεπτούς της ώμους είχαν πάρει τώρα μιαν άσημνια απόχρωση. Και κείνος, δέν ήταν πιά νέος με την άθλιτη κορμοστασιά, μα ένας μεσόκοπος με το κεφάλι φαλακρό, που έλαμπε κάτω από τα δυνατό φώτα της αίθουσας. Μ' όλο που και οι δύο τους είχαν αλλάξει, γνωρίστηκαν αμέσως.

“Εκείνος συνήλαθε πρώτος, από την έκπληξη, και πήγε κοντά της, για της μεγάλης αιδούσης, που τους λυγμάνε σιγά, σιγά τα μάτια ευτυχώς...
Μένετε μόνι σας στο ξένο-δοχείο;...
Κόμηση...
Μόνι μου. Και σείς;...
Κι' εγώ το ίδιο. Είνε τριάντα χρόνια τώρα, που γυρίζω στην ίδια ζωή κάνω και ε...
Είνε δυνατόν αυτό;...
Σας φαίνεται παράξενο αυτό;...
Φανταζόμουν πως είσαστε παντρεμένη με παιδί...
Περιέργο μου φαίνεται, γιατί και εγώ σας φανταζόμουν παντρεμένη με παιδί...
Γελούσανε και οι δύο τους με την διπλή αυτή αποκάλυψη. “Υστερα, στενοχωρημένοι σάσπανε για μια στιγμή, ενώ από τη διπλανή αίθουσα έρχόντουσαν οι α-παλές νότες ενός βιεννέζικου όρχου.

ΛΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

— Θυμάστε, κόμηση; την ρώ-
τησε εκείνος, ενώ το γεμάτο τρυ-
φερότητα βλέμμα του χάριδε το
χλωμό πρόσωπό της, που ό χρό-
νος δέν είχε προλάβει παρά μια
δύο ρυτίδες μονάχα ν' αλλοιώσει;
Θυμάστε;
Εκείνη έκανε ένα νεύμα με
το κεφάλι της, χωρίς να προφέρη
λέξι.

— Φερθήκατε σκληρά μαζί μου.
— Σκληρά; απάντησε εκείνη
έμπληκτη. Γιατί το λέτε αυτό;
— Μήπως ξεχάσατε;
— Ανεπαιστώ, τα θυμάμαι ό-
λα, σαν σήμερα.

— Εκείνο το βράδυ που φιλο-
νικήσαμε;
— Για μιαν άσχημη άφορ-
μή.

— “Εντελώς άσχημη. “Εκεί-
νο το βράδυ χωρίσαμε, χωρίς ν' αν-
ταλλάξουμε ούτε ένα χαιρετι-
σμό. “Εσείς φύγατε, άγανακτισμέ-
νη, ίσως και απογοητευμένη. “Ε-
γώ καταλυτημένος, ταυτόχρονα δ' έ-
μιας και έκνευρισμένος που με
κατηγόρησατε τόσο άδικα...
— Σας είχα κατηγορήσει πως
φλετράριζε με την κυρία Μαρτί;

— Ακριβώς.
— Και αυτό δέν ήτανε αλή-
θεια;

— “Οχι δέν ήταν αλήθεια, απάν-
τησε εκείνος με μια φωνή γε-
μάτη ειλικρίνεια. “Θά έπρεπε να
με πιστέψετε, κόμηση...
— Σας πιστεύω, σας πιστεύω!
“Ακούστε με, θα σας φανή ίσως
παράξενο αυτό που θα σας πώ,
μα σας πιστεύω και εκείνο ακόμα
το βράδυ.

— Και εκείνο ακόμα το βρά-
δυ;
— Ναι. Μα έξακολουθήσατε
σας παρακαλώ. “Θά σας εξηγή-
σω κατόπιν...
— “Θά φύγατε ύστερα από
τρεις ημέρες μαζί με τον πατε-
ρα σας;
— “Θά άναχωρήσαμε για τη
Βιέννη.

— “Εντεκα. Έκείνη χασμουριέται συνεχώς. Έκείνος τελειώνει στην απογευματινή εφημερίδα την τελευταία πολεμική εικόνα-εξοφάρα).
ΕΚΕΙΝΟΣ... “Νοσταλζα...
ΕΚΕΙΝΗ... “Από τώρα...
ΕΚΕΙΝΗ... “Τι θα πει “από τώρα...
ΕΚΕΙΝΟΣ... “Εντεκα και δύο λεπτά. Δηλαδή, περασμένα μεσάνυχτα, με την παλιά ώρα!
ΕΚΕΙΝΗ... “Πόσο βιάζεσαι να παραδοθείς στη βλακεία του ύπνου!...
ΕΚΕΙΝΟΣ... “Στη βλακεία...
“Οχι δά! Ο ύπνος είναι η μεγαλύτερη εξουσία. Κουμάρα, ξεκουράσου, δε σκέφτεσαι, κι έρχονται κάπου - κάπου τα όνειρά να σε νανουρίσουν...
ΕΚΕΙΝΟΣ... “Ναι, είναι μια άποψη αυτή. Ίδιως και άποψη των ονείρων. Ο ύπνος όμως είναι βλακεία, γιατί μικραίνει το χρονικό διάστημα της ζωής μας. Είν' ένος θάνατος μέσο” στη ζωή... Λογικά όμως πόσον καιρό χάνουμε κοιμώμενοι; Να σου κάνω ένα πρόχειρο υπολογισμό... (Παίρνει μολύβι και χαρτί). “Ας υποθέσουμε ότι ένας άνθρωπος κά' ζήσει εξήντα χρόνια, δηλαδή, τριακόσια εξήντα τέσσερα επί εξήντα, εικόσι μια χιλιάδες οκτακόσιες σαράντα μέρες” αν βάλουμε ότι κοιμάται κατά μέσον όρο όχτώ ώρες την ημέρα - έσύ κοιμάσαι το λιγότερο έξι δέκα... Έχουμε εικόσιμια χιλιάδες οκτακόσια σαράντα δια τρία, το τρία είν' το εικόσιμια έφτα, τρεις έφτα εικόσιμια, από εικόσιμια μ'ήδεν κάτω και το όχτώ, δύο, δύο ή τρεις έξή, από όχτώ δύο, κάτω και το τέσσερα

το τρία στο 24 όχτώ, τρεις όχτώ εικόσι τέσσερα από εικόσι τέσσερα μ'ήδεν... (Θριαμβευτικά): Κοιμάται έφτα χιλιάδες διακόσιες όγδοντα μέρες, δηλαδή εικόσι στρογγυλά χρόνια! Το κατάλαβες, δηλαδή; Πρίν πεθάνω, και κοιμάται αιώνιας, σπαταλάει εικόσι χρόνια της ζωής του... πεθαμένος πάλι! - Δέν είνε φοβερό;...
ΕΚΕΙΝΗ... “Εσύ είσαι φοβερός! Ποτέ μου δέν θα κατάφερα να κάνω τέτοιους υπολογισμούς...
ΕΚΕΙΝΟΣ... “Γιατί δέν παίρνεις ποτέ σου χαρτί και μολύβι... Έκτός αυτού όμως, με το να κοιμάται κανείς δέ σπαταλάει μόνο το ένα τρίτο της ζωής του; “Επειδή συμβαίνει να κοιμάται νύχτα, χάνει τη νύχτα! “Ακούς το πιο τεράστιδες; Χά ν' είν' η νύχτα...
ΕΚΕΙΝΗ... “(Ξαναχασμουριέται): Τι λές εκεί! Σπουδαία απώλεια...
ΕΚΕΙΝΟΣ... “Φοβερό! Φοβερό! “Εκείνη είναι το άριστο παράδειγμα της δημιουργίας... Δηλαδή, δώδεκα κι' εικόσι πέντε! Φοβερό! (Σηκώνεται για να πάη να πέση).
ΕΚΕΙΝΗ... “Φοβερό, πραγματικά! “Αντε να κοιμηθής, πτωχό, άδικημένο πλάσμα, που έπιμένεις να στεριάζει τη μεγαλύτερη όμορφιά της ζωής...
ΕΚΕΙΝΗ... “(Έχει γδυθεί βιαστικά, και χώνεται κάτω απ' το πλυντήριο). “Καληνύχτα...
ΕΚΕΙΝΟΣ... “(Με πραγματικό οίκτο και ειλικρινή συμπόνια). “Καλό ξημέρωμα!...
ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

— “Ακριβώς. Το ίδιο εκείνο
βράδυ θα παρουσιάζομουν στον
πατέρα σας μπροστά για να ζητή-
σω το χέρι σας. Δέν μπορούσα
όμως να παρουσιασθώ μπροστά
του πρώτου συμπληρώσεως.

— Μήπως επιχειρήσατε όμως
να συμπληρώσετε; Κάθε άλλο.
Σας περίμενα ως άργα τη νύ-
χτα στο ξενοδοχείο. Ετοιμή για
να σας συγχωρήσω... ίσως κιό-
λας προσέθετε μ' ένα λεπτό
χαμόγελο - για να με συγχω-
ρήσετε. Δέν ήλθατε όμως. Και
μάταια σας περιμένα τις έξι με-
ρες ημέρες ως την ώρα που άνα-
χωρήσατε.

— Με περιμένατε; ρώτησε εκεί-
νος με πικρή ειρωνεία. Μα έ-
σείς ούτε καταδεχθήκατε να ά-
παντήσετε στο γράμμα που σας
έστειλα.

— Ποιό γράμμα;
— Μα εκείνο που σας έστειλα
το ίδιο εκείνο βράδυ που είχαμε
χωρίσει. Μόλις γύρισα στο ξενο-
δοχείο μου έβρενα, κάθισα και
σας έγραφα. Σας έγραφα τότε,
πως σας αγαπούσα πάντοτε τρε-
λά και σας ρωτούσα αν ήμουνα ά
κόμα άξιος της αγάπης σας, για
να ξέρω έτσι αν θα έπρεπε να
σας ζητήσω από τον πατέρα σας
ή όχι. Περιμένα με χτυποκάρδι
την απάντησή σας όλη τη νύχτα.

Ματαίωσα όμως. Την άλλη μέρα που
αντικαταστήκατε μου ρίξατε ένα
αδιάφορο κι' ειρωνικό βλέμμα,
χωρίς καθόλου να με χαιρετήσε-
τε. Και τις δύο επόμενες ημέρες
κάνατε το πάλι για να με απο-
φύγετε. “Υστερα, άναχωρήσατε,
χωρίς να μπορέσω να σας πώ ού-
τε μια λέξι, να σας εξηγήσω...
— Μα εγώ, δέν έλαβα το γράμ-
μα σας.

— Μα, άφου σας το έστειλα;
— Σας ενανέλω πως δέν
έλαβα.

— “Ενας πόνος δυνατός, σαν μα-
χαίρι, πέρασε την καρδιά του.
— Είνε αυτό, δυνατόν; τραύ-
μα;
— Με ποιόν στείλατε το γράμ-
μα;
— Μ' ένα γκαρσόνι του ξένο-
δοχείου.

— Το όποιον έπροτίμησε να μη
μην το φέρη.

— Μα είνε δυνατόν; Ξαναείπε
κατάπληκτος.

— “Εσφρα δ' όμως μια ύποψια πέ-
ρασε από το νου του. “Α, έπρεπε
να το είχε προβλέψει.

— Ναι, ναι, φώναξε άποτομα,
τόρα το θυμόμουν. “Ο διευθυντής
του ξενοδοχείου, την μέρα εκείνη
είχε καταστιάσει και απειλήσει
πως θα άπέλυε τον παλάνθρωπο
εκείνο ύστερα από κάποιο παρά-
πονο που είχα διατυπώσει. Και
για να με εκδικηθή, αντί να σας
φέρη το γράμμα που σας έστειλα
προτίμησε να το καταστρέψη.

Σώπασε, συντετριμμένος από
το άνεπαρόντο εκείνο χτύπημα
της μοίρας. Σκεπτική και άμυλη
τη έμεινε και η κόρη σας. “Αυτο
δ' έκρινε, σαν μαργαριτάρια, κυ-
λίανσε από τα μαύρα, φλογερά
της μάτια.

Το σφάλμα είνε δικό μου,
δίκαια πρώτ' η κόρη σας την
οίση. Είνε δικό μου, γιατί έδη
μυόρνησα εκείνο το καυγάδικο
έπιτιδες. “Επρεπε να βρω μια
όποιαδήποτε άφορη. Και ή πιο
πρόχειρη ήταν πως φλετράριζε
με την κυρία Μαρτί. “Ηθελα να
σας δοκιμάσω... “Ηθελα να δοκι-
μάσω τη δύναμη της αγάπης σας;
αν θα εξαιμιζότανε από την πρώ-
τη διαφάνια, από το πρώτο καυγά-
δάκι. “Ηθελα να είμαι σίγουρη
πως μ' αγαπούσατε αληθινά, πρίν
άρραβωνισθώ με πρίν ενώσω τη
ζωή μου με τη δική σας.

— Και όμως;
— Και όμως;
— “Εκείνο το βράδυ άδικα
σας περιμένα.

— “Α, αν έρχόμουν να σας
βρώ, αντί να σας γράφω!...
— “Θά κάνατε πολύ καλά. Σας
περίμενα. Σείς όμως δέν ήλθα-
τε. Τότε είπα μέσα μου: “Δέν ή
αγαπάω! “Εγώ μ' απειλημέ-
νη... και για να είμαι ειλικρί-
νης, λίγο άνακατωμένη. “Ο πα-
τέρας μου έπρεπε να μείνη για
υποθέσεις του, κάπου δυό μήνες
στη Βιέννη. “Εγώ όμως δέν έπει-
σα και μείναμε δυό περίπου χρό-
νια. “Υστερα γυρίσαμε στην Ι-
ταλία. “Εν τώ μεταξύ ο πατέρας
μου πέθανε. “Επληνα να ζήσω μα-
ζί με μια γριά θεία μου σε μιάν
επαύλιν στον “Ανα “Αντίτζ.
“Εμαθα πως άρραβωνισθή-
κατε. Ναι, μ' έναν πλούσιο γαιο-
κτήμονα. “Εγώ όμως, πως θά τον
αγαπούσα. “Υστερα όμως ένοιω-
σα πως αυτό δέν θα γινότανε πο-
σα πώς αυτό δέν θα γινότανε πο-
σα και έτσι δέν τον παντρεύθη-
κα. “Όταν πέθανε ή θεία μου, έ-
μεινα μόνι. “Αρχισα τότε να τα
ξιδεύω... και ταξιδεύω ακόμα...
για να ξεχάσω.

Οι τελευταίες αυτές λέξεις πνι-
γήκανε μέσα σ' ένα βαθύ άνα-
στεναγμό.

— Κ' εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.
“Υστερα πρόσθεσε, πνιγμένος
δ' ένα γυμνισό δλο σφεδόν
τόν κόμπο, χωρίς να κατόρθωσω
να σας διώξω από την καρδιά
μου.

— “Εγώ επίσης απάντησε έ-
γινε να ξεχάσω απάντησε έ-
κείνος μ' ένα πικρό χαμόγελο.

αὐτό; καὶ εἰς πνεῦμα ἐλάτωμο

και αλμυρή, οι. Έρωτες, έρωτες άγριοι
παναιφικές χωριστοπούλες. ρωμαιοτικοί βοσκών με
πυπούεις που έά μαγάφη και θά συναρπάσει.

— "Ελα, ἔλα Δαβίδ. Νομί-
ζεις πὼς δὲν ἔχουμε μάτια; Τὸ
ἔβρω πὼς τὰ τραγούδια σου γί-
νονται πρὸ γλυκὰ ὅταν τὰ τρα-
γουδεῖς μόνο γιὰ τὴν Ἄννα, κα-
τὰ τὴν πιερίε. Ἐὰ σοῦ δόσῃ

— Ναι, αποκρίθηκε με
στο ερχόμενο: Ἡ συ

κί-
α.
χρεώνοι να πιστεύουμε το στρα-
τηγία, χωρίς και ν' αποκλείε-
ται πάντοτε ο σκοπός της καλλι-
έργειας της γης, αφού όπως δη-
λώς ούτε μπρός! Ο Δουδ' κι' ο
λοι, μάταια τὰ σπιρούνια
τούς ολόχρυσους πετρίτι-
τους. Ήταν τραγικά λαμπρά
άντικρύζει κανείς κάτω από

σμενη την ατμόσφαιρα από
τολλά χνῶτα.
* Ἄν κρεμάσετε ἕνα σα
λούκι με θειφι μέσῃ στο κ
του καναριου σας, ατομακ
αὐτό ὅλα τὰ

— «Ὁ ἄνθρωπος τὸν ἐπὶ τὴν πόλιν τοῦ
— ἰωῶν θεν ἐσφίει στο στήθος του.
— «Ἐπὶ τέλους! Αὐτὰ τὰ λό
— ἡμέρες ἀδοκλήσει ποθὼν ἀν τ'
— ἀκούσω ἀπὸ τὰ χεῖλα σου. Ναι
— Δαβὶδ. Καὶ ἐγὼ θὰ ἤθελα ἀν γι
— ἡς ἀληθινὸς ἀδελφός μου. Καὶ
— ὅν σ' ἀγαπᾷ καὶ ἡ ἄννα, δὲν
— ἄλλωτ' κανένα ἐμπόδιο.
— Ὁ Δαβὶδ ἀναστήταίς.
— Δὲν ξέρω δὴν μ' ἀγαπᾷ.
— Ὁ Ἰωῶναθ χαμονέλασε πο-
— ἡρά. — «Ἐλα, ἔλα Δαβὶδ. Νομι-
— ζεις πὼς δὲν ἔχουμε μάτια; Τὸ
— ἔρω πὼς τὰ τραγοῦδια σου γι
— ὄνται πρὸ γλυκὰ ὅταν τὰ τρα-
— γουδεῖς μόνο γιὰ τὴν ἄννα, κα-
— ἀπὸ τίς συκίες. Θὰ σοῦ δώθῃ

(απο) από μεταδοτική αρρώστια
 όταν έλαβε φάρμακo, κουρασ-
 νος, ή έχετε άπειρο το στοι-
 χίο. Γιατί τότε ήτοι εύκολότερα
 σά, μεταδοτέο το νόσημα.
 * Κατά την διάρκεια του
 μόνου, μη ληφθέντος πινέτ ή ν
 το κλουδί με τα κανάρια
 σε ψυχρό διαμετρί στο οποίο
 υπάρχει καμιά θέρμανσις,
 ούτε και σε δωμάτιο με
 αμενή την ατμόσφαιρα από
 πολλά χυστά.
 * Αν κριμάσπερα ένα σα-
 λάκι με βερικί μπόστ στο κ
 επ' αυτό όλα τα ευχοληπτικ
 τομα.

18^η Τον υποδέχθηκε με το συγκρατημένο χαμόγελο της γυναίκας που είχε έτοιμη να συγχωρήσει. Αυτός όμως ήλθε κοντά της χωρίς χαμόγελο.

— Άντρε, πού ήσουν; Πού ήσουν; — Αν τον έβλεπε η Φρόνυ, θα τρώαζε. Όκτω ημέρες είχαν περάσει από την ημέρα της δραματικής εκείνης σκηνής. Και ο Υπερίδης φαίνεται τόσο αδυνατισμένος, σαν να είχε περάσει βαρεία αρρώστια. Τα μάγουλά του είχαν χωθεί μέσα, τα μάτια του είχαν βαθουλώσει. Τίποτε, ούτε στην κορμοστασιά του, ούτε στο βλέμμα του δεν θυμίζει την παλιά του αψίδα.

— Ω, φώναξε άδελφά η Μυρίνη μόλις τον είδε. Τι έχεις, Υπερίδη; Είσαι άρρωστος; — Ναι, αποκρίθηκε αυτός άπονα. Είμαι άρρωστος, Μυρίνη. Και ήλθα ζητώντας γιατριά στην Αγκυλιά σου.

Πέρασε τα χέρια της γύρω από τους ώμους του και ένευσε το κεφάλι της στο δικό του. — Η φωνή της ακούστηκε γεμάτη χαρά, αλλά και παρμένο.

— Άπιστε! Τό ήρερα! Σε περίμενα. Μά, έπρεπε να μη σου άνοιξε τώρα την Αγκυλιά μου. Άκούμπησε βαρύς στα γόνατά της και ένωθε πώς τα χείλια της τον άφηναν άσυγκινητο. Και όμως είχε ανάγκη από χείλια.

Μέσα του, ο Υπερίδης συλλογιζόταν. — Τι είχε αυτή η γυναίκα, η Φρόνυ, για να τον ξετρελλάνη τόσο; Όλες οι γυναίκες τον παρακαλούσαν για τον έρωτά του. Γιατί να γίνεται δυστυχής για τη μία μονάχα; Και άλλες πολλές άμορφες είχε η Αθήνα. Ποιά ήταν το μυστικό της νοστινιάς της Φρόνυς; Γιατί, όποιος της γνώριζε αυτήν, δεν μπορούσε να την ξεχάσει σε άλλη Αγκυλιά.

— Γιατί είχε θεά, είπε μέσα του. Αυτά τα λόγια τα είχε πη ο Άπελλης. Και μά ήταν άληθεια. Είχε γνώρισε την άγάπη της θεάς. Δέ μπορούσε να ικανοποιηθί με την άγάπη μιας θνητής.

Παρατηρούσε η Μυρίνη πώς ο νους του έτρεχε μακριά. Και ενώ εξακολουθούσε τα χείλια της και τα φιλιά της, ένοιώθε μέσα στην καρδιά της, φίδι φαρμακερό, τη χίληλα. Ναι, λησαστήν στην καρδιά της, για την ξένη, την έδωκεν από κοντά της, να κρατή σκλάβο αυτό τον άντρα.

— Υπερίδη, είπε άξαφνα η Μυρίνη, δεν θα έβλεπες τη Φρόνυ γι' αυτό που σοόκασε; Την κούταξε με όρος λυπημένο. — Σκέφθηκα να την έκδικηθω, αποκρίθηκε. Σκέφθηκα πολλά αυτές τις ημέρες, γυρίζοντας σαν τρελλός τα βουνά. Σκέφθηκα πρώτα να την σκοτώσω. Μά μετανόησα. Δεν έχω δικαίω των θεών.

Τα μάτια της Μυρίνης πείθισαν με κακία. — Είσαι πολύ παράξενος! φώναξε ειρωνικά. — Σκέφθηκα έπειτα, συνέχισε ο Υπερίδης, Πραξιτέλη. Μά πάλι, μετανόησα. Και αυτός είπε με κακία η γυναίκα. Άν την άγαπούσες τόσο, σε καμία η γυναίκα. Άν την άγαπούσες τόσο, σε καμία η γυναίκα. Άν την άγαπούσες τόσο, σε καμία η γυναίκα. Άν την άγαπούσες τόσο, σε καμία η γυναίκα.

— Ναι, Μυρίνη. Πάλι μετανόησα. Και τό πια σκέφθηκα να ζητήσω σε σένα παρηγοριά. — Άκούσε με, το ψιθύρισε. Ή μόνη παρηγοριά είναι η έκδικησις. Κάνε της κοκό αυτής.

— Όχι, αποκρίθηκε θλιμμένος ο νέος. Τώρα πιά, δεν θέλω να της κάνω κακό. Μονάχα θέλω να με βοηθήσει να την ξεχάσω.

Πέρασε τα χέρια της γύρω του και τον γέμισε με φιλία.

Άλλά μέσα της με σφιγμένα δόντια, ψιθύρισε: — Μά τους Θεούς, άν ποτέ μπορέσω, άν μου τύχη στη δύναμή μου, έχω θα την έκδικηθώ.

ΣΤΑ ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΑ ΤΗΣ ΔΟΞΑΣ

— Φρόνυ! Φρόνυ! — Ο άέρας δονείτο από τις έπνευσιές. Και η μικρή πόλις των Θεοπίων, φρικτούσε δολοκλήρη από τη μία άκρη στην άλλη, από χαρά και έν θουσιασμό.

Όλορθή, στο ναό της Άφροδίτης, η Φρόνυ, κούταξε το άγαλμα της Άφροδίτης.

Τό άγαλμα αυτό, με τα άπλωμένα χέρια, που την καλούσε σε άγνώστες χαρές όταν ήταν μικρή. Δίπλα σ' αυτό, ήταν στήσιμενες τώρα ο Έρως. Τό δάρο που της είχε χαρίσει ο Πραξιτέλης, τώρα αυτή τό χάρισε στη γενετήριά της. Και άνάμεσα στους δυό θεούς, τό δικό της, τό άγαλμα... Γι' αυτό ο Θεοπίης την άποθέωναν.

Είχε έλθει για λίγες μέρες έδώ η Φρόνυ. Ποτέ δεν είχε καταλάβει τον δίγγο της δόξης τόσο, όσο έδώ στις μικρές Θεοπίες. Στο δρόμο, τα παιδιά την έρριαναν με λουλούδια. Οι άντρες, την κούτασαν με τρομαγμένο πόθο, σαν ύπερφυσιικό πλάσμα. Και οι γυναίκες δειλά της έρριχαν ματιές γεμάτες θαυμασμό.

Είχε συναντήσει όλους τους γνωστούς της η Φρόνυ. Μονάχα ο Χαρίδημος έλειπε. Είχε φύγει χρόνια τώρα από τις Θεοπίες. Τίποτε δεν τον κρατούσε στην πατρίδα του, όταν στερήθηκε την άγάπη της παιδιούλας αυτής. Και τράβηξε για την ξενιτιά. Μά οι γονείς της Φρόνυς ήταν στις Θεοπίες. Και τί είχαν έντελλος χαμένα. Δεν μπορούσαν να πιστέψουν πώς ήταν στα άλχηθια η κόρη τους αυτή η γυναίκα, που έμοιαζε με ζωντανή θεά, και σκόρπιζε τα δάρα και τό χρυσάφι με ήγεμονική γενναϊότητα. Έκλαιγαν και γελούσαν μαζί και ντρέπονταν να της μιλήσουν. Και η Μυρίνα, χοντρή μητέρα τεσσάρων παιδιών, την κούταξε μία μέρα τη Φρόνυ και άθελα χαμήλωσε τα μάτια. Και άλλοι, και άλλοι γνωστοί της, την κούτασαν και έμεναν άδωλοι.

Όλορθή στη μέση του ναού η Φρόνυ, όπως μπροστά στο όμοιά της, άλλα συλλογιζόταν. Δεν έβλεπε τώρα και δεν άκουγε τίποτε σχεδόν. Μπροστά της, έβλεπε μονάχα τα μαύρα μάτια του Πραξιτέλη, το άγνωπτεμένο της. Έκαι μόλις έμενε μόνη στο δωμάτιό της, έπιανε και τούγαυσε.

— Άγαπημένη μου. — Στέκω άνάμεσα στον Έρωτα και στην Άφροδίτη. Μη με ηλίεψης γι' αυτή την τιμή. Έπειδή όσοι βλέπουν αυτή τα άγάμματα, έπαινε άκόμα. Τώρα, ένα μονάχα μάς με μαζί μέσα στο ναό. Δεν θα μινάμε δε τους θεούς, έπειδή έμεις τους πλάσαμεν.

— Έστελε το γράμμα. Τό στήθος της φούσκωνε παράξενα, καθώς έπεσε τη νύχτα να κοιμηθί. Τό κρεβάτι αυτό δεν έμοιαζε βέβαια με τό πολυτελές κρεβάτι που είχε στην Αθήνα. Και ο νους της έτρεξε στην άχρυνία.

Μακάβριο χιούμορ

— Ένας Ίταλος δημοσιογράφος συνεκέντρωσε τελευταία μερικές πρωτότυπες και πολύ χαρακτηριστικές επιτάφιας επιγραφές.

Στην κομόπολι Σκουληρίου, της κολλάδος του Σκάβου, υπάρχει ένα μασουλίο με την έξης επιγραφή: «Μη λημονής, διαβάτα, ότι σε λίγο καιρό θα μου κρατήσης κι' εσύ συντροφιά!»

Στο κοιμητήριο του Όμπερφορόρο, στο Τυρόλο, υπάρχει μία επιτάφιας πλάκα φέρουσα την έξης επιγραφή: «Ενθάδε κείται ο Πιέτρο Γμπάκι και μερικά χρόνια άργότερα προστεθή: «Η γυναίκα του βρέθηκε και πάλι στο πλευρό του. Είθε να τον άφήση να κοιμάται εν ειρήνη!»

Τό ίδιου είδους είναι μία άλλη επιτάφιας πλάκα στη Σιένα. Αυτή φέρει την έξης επιγραφή: «Ενθάδε κείται η γυναίκα μου. Βρήκε και αυτή την ήσυχία της, αλλά και έχω την δική μου!»

Στό ίδιο νεκροταφείο, επάνω στον τάφο ενός όργανοπαίκτου υπάρχει η έξης επιγραφή: «Ενθάδε κείται ο Μαρτίνος Κρούγκ. Όσο ζούσε, κακοποιούσε τό όργανό του, την γυναίκα του και τό παιδί του. Τώρα δέ, λοι ήσυχασαν!»

Στην Νεάπολι της Ίταλίας υπάρχει η έξης επιγραφή στον τάφο ενός γιατρού: «Ενθάδε κείται ο Ντενέρο. Άν είχε πεθάνει άνωτερό άνθρωπο θα ζούσαν άκόμα!»

Τέλος, στο Ντένερ του Κολοράδο βρίσκει η έξης επιτάφιας επιγραφή: «Αλλά, σκαίσε και κλάμει! Έδώ βρίσκονταν τα κόκαλά μου, θα προτιμούσα όμως να βρίσκόντουσαν τα δικά σου!»

στρωμή, που την ξεκούραζε στα παιδικά της χρόνια.

Και όταν ήλθε ο Πραξιτέλης και κοιμήθηκε στην άγκαλιά του, κάτω από τα συγκταβατικά χαμόγελα των θεών, η Φρόνυ πίστεψε και η ίδια πώς είχε θεά.

Η άγάπη της για τον Πραξιτέλη μέρα με την ημέρα δυνάμωνε. Ήταν ένα περιεργό συναίσθημα. Δεν έμοιαζε μ' αυτό που αίσθανόταν για τον Υπερίδη. Όταν θυμόταν τον Υπερίδη, τώρα άκόμα, στη δόξα της, κάτι ρά γίζε μέσα της. Αυτός καιρό, δεν είχε φανί μπροστά της. Άλλά δεν μπορούσε να την άποφύγει αιώνια. Πολλές φορές η τύχη τους έφερε να συναντηθούν σε συμπόσια και σε δημόσιες τελετές. Ο Υπερίδης την χαϊρεύοντε τυπικά και δεν της άπτόινε ούτε λέξη. Πάντοτε, σε τέτοιες περιστάσεις, η Φρόνυ γύριζε θλιμμένη στο σπίτι της και δεν ένοιώθε χαρά για την άποθέωσι που της έκαναν συνήθως στις γιορτές.

Όταν γύρισε στην Αθήνα, μεθυσμένη από δόξα και άγάπη για τον Πραξιτέλη, βρήκε την πολιτεία άνάστατη. Ο κόσμος, τρομαγμένος, διηγείτο την καταστροφή των Θεβών.

— Ναι, τούς είπε ο Άπελλης τό βράδυ στο συμπόσιο που διοργάνωσε για την έπιστροφή τους. Τα νέα είναι φοβερά. Ο Άλέξανδρος νικάει, νικάει παντού. Κυριεύσει τάς Θήβας και κατεδάφισε τα τείχη από τη μιά άκρη στην άλλη.

— Συμφορά! ψιθύρισαν οι άντρες. — Η Φρόνυ χαμογέλασε. Και έξασπασε σπράχθηκε. — Ω, άντρες, είπε. Μη πενθείτε τόσο. Είνε συμφορά, άλήθεια, αλλά μπορεί να διορθωθεί.

— Πώς; ρώτησαν όλοι μ' ένα στόμα. — Τα τείχη αυτά τα έندωξα, είπε με χαμόγελο η Φρόνυ, δεν πρέπει να μείνουν γκρεμισμένα. Έγώ προσφέρω όσα χρήματα χρειάζονται για να ξανακτισθούν!

Όλοι σώσασαν. Στάθηκαν σά ζαλισμένοι. Ήξεραν πώς η περίφημη εταίρα είχε αμύθητα πλούτη. Μά δεν μπορούσαν να φαντασθούν πώς η περιουσία της της έπέτρεπε τέτοιες ήγεμονικές χειρωνακίες. Και η Φρόνυ, άνάμεσα στη σιγή, έξακολουθούσε:

— Έγώ θα τα ξανακτίσω αυτά τα τείχη. Και ένα μονάχα όρο βάζω: Νά έντεταχθί σ' αυτά μία πλάκα, με την έπιγραφή «Τα κατάστρεψε μόν ο Άλέξανδρος, αλλά τα ξανακτίσει η Φρόνυ, η εταίρα».

Τα πρόσωπα των άνδρων σοβάρεψαν. Κατάλαβαν μέσα τους πώς οι Θηβαίοι ποτέ δεν θα μπορούσαν να δεχτούν αυτό τον όρο. Και πραγματικά, δεν τον δέχθηκαν. Η δόξα της Φρόνυς όμως γιγαντώθηκε μ' αυτό.

Όταν μία μέρα έστησαν και στους Δελφούς την άνήγγειλη θριαμβευτικά, ότι είχε πείσει τον κλέφτη επ' αυτό φάρμα.

— Ήταν μία μικρή ντροπή αλλά έργατρία, την όποια κανείς δεν θα μπορούσε να υποπτεθί... Τόσο το φαινομενικά άδύο όρος της σε ξεγελούσε...

Την κατήγγειλε στην αστυνομία, έγινε η δική και η μικρή λομποδύτρια, παρά τις διαμαρτυρίες της ότι ήταν άθωα και τάριες της έπαινε. Κατάλαβαν πώς ο Υπερίδης, ο οποίος είχε πείσει τον κλέφτη επ' αυτό φάρμα, ήταν άθωα και τάριες της έπαινε.

Και ο νους της έτρεξε στην άχρυνία.

Η ΑΝΑΔΥΟΜΕΝΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ποιός τό είχε πρωτοσκεφθή; Ο Πραξιτέλης ή ο Άπελλης; Καθένας διεκδικούσε τα πρωτεία σ' αυτή την ιδέα. Ίσως όμως να τό είχαν σκεφθή μαζί, τό κοινό σχέδιο. Στην άρχή, τους φάνηκε άδύνατο. Νά όμως που είχε φθάσει η ημέρα.

Μοσχοβολούσε ο Άπριλιάτικος άέρας. Ο δρόμος από την Αθήνα στην Έλευσίνα μαύριζε από τον κόσμο. Πολύχρωμα, γιορτερά, όλα τα φουστάνια. Άνθη στα μαλλιά των παρθένων, χρυσά διαδήματα στα μέτωπα των εφήβων. Ήταν η πιο έπσημη ημέρα του χρόνου η ημέρα που έτελούντο τα Έλευσίνια μυστήρια.

Ήταν η γιορτή της κοσμογονίας. Όλα συμβολικά. Και τό κορύφωμα η άναπαράστασις της άρπαγής της Περσεφόνης από τον Πλούτωνα. Αυτή τη χρονιά όμως, ο κόσμος που συνωστίζονταν στο δρόμο και προσπαθούσε να φθάση στην παραλία, δεν άγωνιούσε να ίδι τους Ιερείς και τις παρθένες.

Η φετινή γιορτή είχε κάτι τό εξαιρετικό. Είχαν άκούσει όλοι να ψιθύριζεται τό όνομα της Φρόνυς και έτρεχαν, έτρεχαν να ίδουν.

Ο χείμαρρος του κόσμου της Έλευσίνας, καταγάλανη η θάλασσα της Έλευσίνας, με έλαφρο κυματάκι, αγνοαστένεζε ή νοδικά. Ο ήλιος τη φιλούσε βαρρως την άνοϊά της. Αυτή η ημέρα λές και της ψιθύριζε νοϊάτικα παθητικά.

Ερωτες πετούσαν στον άέρα και περίμεναν και αυτοί. Τέτοια λάμψη ποτέ δεν είχε τό φάος. Τέτοιες άστραπές άσημένιες δεν πετούσε ποτέ τό άνάλαρο κύμα. Και τό άψυχα άκόμα, και περιέμεναν.

Κοντά στη θάλασσα, στεκόταν ο όμιλος των καλλιτεχνών. Άνάμεσά τους, ο Πραξιτέλης ξεχώριζε με τό άθλητικό του παρόσημο. Δίπλα του ο Άπελλης, με μία παράξενη φλόγα στα μάτια, φαινόταν γεωρικός. Όλοι συζητούσαν τη γαλήνη της πλάσης.

Ερωτες πετούσαν στον άέρα και περίμεναν και αυτοί. Τέτοια λάμψη ποτέ δεν είχε τό φάος. Τέτοιες άστραπές άσημένιες δεν πετούσε ποτέ τό άνάλαρο κύμα. Και τό άψυχα άκόμα, και περιέμεναν.

Κοντά στη θάλασσα, στεκόταν ο όμιλος των καλλιτεχνών. Άνάμεσά τους, ο Πραξιτέλης ξεχώριζε με τό άθλητικό του παρόσημο. Δίπλα του ο Άπελλης, με μία παράξενη φλόγα στα μάτια, φαινόταν γεωρικός. Όλοι συζητούσαν τη γαλήνη της πλάσης.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

Πού οδηγεί μία άδικία

— Εχωρίζω ένα από τα πολλά γράμματα που μου έστειλαν τελευταία άναγνώσταις της σελίδας αυτής. Προέρχεται από κάποιον εύπορο έργοστασιάρη των Αθηνών, που όπας είναι φυσικό, θέλει να κρατήσει την άδωμμία του.

Και έξιτορεί ένα από τα σπαρτακτικότερα δράματα της καθημερινής ζωής, την ιστορία ενός κοριτσιού που μία σατανική παρεξήγησις την έφριξε από την τιμία θοπέλη στον θοόρο της άμαρτίας.

Τό συγκινητικότερο στην ιστορία αυτή είναι ότι ο άναγνώστης μας όμολογεί ότι αυτός ο ίδιος όπας άκούσιος του όπατίου να καταστροφή η γεμάτη ρόδινα όνειρα ζωή ενός άννου κοριτσιού. Και έχει τώρα άδωμνής τύψεις...

Μία λαποδύτρια

Πάνε έπτά - όκτώ χρόνια από την ημέρα που άρχισε η ιστορία που θα σας διηγηθώ. Στο έργοστάσιο μου, που έργαζόταν πολύ καλά, είχα πενήντα έξι έργοτριάς, όλες άπταγές κορίτσια του λαού, πολλά από τα όποια συντηρούσαν τό σπίτι τους.

— Όστόσο, μερικά από αυτά ήσαν πολύ καλές άνατορής και όπότε ήθελαν. Γιατί, διάφορες μικροκοπές συνέβαιναν μέσα στα διαμερίσματα των έργοτριάων...

— Ένα άπογεμια, για να νάμτα, σω πιά από την πληγή αυτή των κλοπών, έβαλα τον λογιστή μου να κρυφί πιά από κάτω κιβώτια της άποθήκης, της όποιας άφισαμε, όρθην κατά τύχη, την πόρτα άνοιχτή.

Την έπομένη, ο λογιστής μου ανήγγειλε θριαμβευτικά, ότι είχε πείσει τον κλέφτη επ' αυτό φάρμα.

— Ήταν μία μικρή ντροπή αλλά έργατρία, την όποια κανείς δεν θα μπορούσε να υποπτεθί... Τόσο το φαινομενικά άδύο όρος της σε ξεγελούσε...

Την κατήγγειλε στην αστυνομία, έγινε η δική και η μικρή λομποδύτρια, παρά τις διαμαρτυρίες της ότι ήταν άθωα και τάριες της έπαινε. Κατάλαβαν πώς ο Υπερίδης, ο οποίος είχε πείσει τον κλέφτη επ' αυτό φάρμα, ήταν άθωα και τάριες της έπαινε.

Και ο νους της έτρεξε στην άχρυνία.

Η ΑΝΑΔΥΟΜΕΝΗ ΑΦΡΟΔΙΤΗ

Ποιός τό είχε πρωτοσκεφθή; Ο Πραξιτέλης ή ο Άπελλης; Καθένας διεκδικούσε τα πρωτεία σ' αυτή την ιδέα. Ίσως όμως να τό είχαν σκεφθή μαζί, τό κοινό σχέδιο. Στην άρχή, τους φάνηκε άδύνατο. Νά όμως που είχε φθάσει η ημέρα.

Μοσχοβολούσε ο Άπριλιάτικος άέρας. Ο δρόμος από την Αθήνα στην Έλευσίνα μαύριζε από τον κόσμο. Πολύχρωμα, γιορτερά, όλα τα φουστάνια. Άνθη στα μαλλιά των παρθένων, χρυσά διαδήματα στα μέτωπα των εφήβων. Ήταν η πιο έπσημη ημέρα του χρόνου η ημέρα που έτελούντο τα Έλευσίνια μυστήρια.

Ήταν η γιορτή της κοσμογονίας. Όλα συμβολικά. Και τό κορύφωμα η άναπαράστασις της άρπαγής της Περσεφόνης από τον Πλούτωνα. Αυτή τη χρονιά όμως, ο κόσμος που συνωστίζονταν στο δρόμο και προσπαθούσε να φθάση στην παραλία, δεν άγωνιούσε να ίδι τους Ιερείς και τις παρθένες.

Η φετινή γιορτή είχε κάτι τό εξαιρετικό. Είχαν άκούσει όλοι να ψιθύριζεται τό όνομα της Φρόνυς και έτρεχαν, έτρεχαν να ίδουν.

Ο χείμαρρος του κόσμου της Έλευσίνας, καταγάλανη η θάλασσα της Έλευσίνας, με έλαφρο κυματάκι, αγνοαστένεζε ή νοδικά. Ο ήλιος τη φιλούσε βαρρως την άνοϊά της. Αυτή η ημέρα λές και της ψιθύριζε νοϊάτικα παθητικά.

Ερωτες πετούσαν στον άέρα και περίμεναν και αυτοί. Τέτοια λάμψη ποτέ δεν είχε τό φάος. Τέτοιες άστραπές άσημένιες δεν πετούσε ποτέ τό άνάλαρο κύμα. Και τό άψυχα άκόμα, και περιέμεναν.

Κοντά στη θάλασσα, στεκόταν ο όμιλος των καλλιτεχνών. Άνάμεσά τους, ο Πραξιτέλης ξεχώριζε με τό άθλητικό του παρόσημο. Δίπλα του ο Άπελλης, με μία παράξενη φλόγα στα μάτια, φαινόταν γεωρικός. Όλοι συζητούσαν τη γαλήνη της πλάσης.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ή συνέχεια.

πέμενα. Τέλος την άπαισα και άρχισε:

Δραματική άναγνώρισις

Μόλις δεκάδη χρονών, έχασα τον πατέρα μου. Ή μπότερα μου, άμέσως μετά τον θάνατό του άρχισε να ξενοδουλεύη για να ζήσω. Φρικτή δυστυχία μάς έβερνε όμως. Ή ζωή ήταν άκρίβη και δύσκολη και η μητέρα μου εκέρδιζε ψυχία... Τότε άπέφασα να δουλέψω και έγώ. Με χίλιους κόπους έβρηκα δουλειά σ' ένα έργοστάσιο. Μά, εκεί η όμορφιά μου έγινε άφορμή να μου ριχτούν πολλοί συνάδελφοι και μάλιστα ένας από τό γράφειο του έργοστασίου...

— Τελευταίος με πολióρκησε τόσο στενά, που άναγκάστηκα να τον μπαστώ με μία μέρα. Από τότε γινάσκω έθροτο άπονοδοί... Έκεί, που τό πληρώσης άκριβά μόνε...

Και πράγματι, μία μέρα που έγινε μία κλοπή στο έργοστάσιο, κατηγορήσε έμένα. Δεν μπόρεσα να υπερασπιστώ στο δικαστήριο μόνι τον έαυτό μου. Ο άδελφός μ' έπνιξε. Με καταδικάσανε σε δύο μηνών φυλάκη... Όταν βγήκα, η μητέρα μου είχε πεθάνει... Ήμουν μόνη στον κόσμο, έρμαιο της τύχης... Πείνασα, ύπεφερα, και χωρίς να τό καταλάβω, πήρα τον κακό δρόμο.

— Και τίνας ήταν τό έργοστάσιο όπου δουλεύε; ρώτησα. — Μου άνέφερε τ' όνομα μου!... — Έλένη! φώναξε γλωμιάς απ' την παραχή. Δεν μ' άναγνώριζες; Είπα τό παλιό άφεντικό σου... Εκείνη κέρωσε. Κι' έχω μαζί της...

— Όχι, δεν έρχομαι! φώναξε έκείνη. Δεν θέλω... — Μούκανε έντύπως η στάσις της. Έπενέβην και ήσυχασα τον έναυσσο φίλο μου.

— Έλα, της φώναξε. Έλα να γλεντήσουμε... — Εκείνη άρνήθηκε. — Εκείνη, την άγκάλιασε και προσπάθησε να την τραβήξη μαζί του.

— Όχι, δεν έρχομαι! φώναξε έκείνη. Δεν θέλω... — Μούκανε έντύπως η στάσις της. Έπενέβην και ήσυχασα τον έναυσσο φίλο μου.

— Έλα, της φώναξε. Έλα να γλεντήσουμε... — Εκείνη άρνήθηκε. — Εκείνη, την άγκάλιασε και προσπάθησε να την τραβήξη μαζί του.

— Όχι, δεν έρχομαι! φώναξε έκείνη. Δεν θέλω... — Μούκανε έντύπως η στάσις της. Έπενέβην και ήσυχασα τον έναυσσο φίλο μου.

— Έλα, της φώναξε. Έλα να γλεντήσουμε... — Εκείνη άρνήθηκε. — Εκείνη, την άγκάλιασε και προσπάθησε να την τραβήξη μαζί του.

— Όχι, δεν έρχομαι! φώναξε έκείνη. Δεν θέλω... — Μούκανε έντύπως η στάσις της. Έπενέβην και ήσυχασα τον έναυσσο φίλο μου.

— Έλα, της φώναξε. Έλα να γλεντήσουμε... — Εκείνη άρνήθηκε. — Εκείνη, την άγκάλιασε και προσπάθησε να την τραβήξη μαζί του.

— Όχι, δεν έρχομαι! φώναξε έκείνη. Δεν θέλω... — Μούκανε έντύπως η στάσις της. Έπενέβην και ήσυχασα τον έναυσσο φίλο μου.

— Έλα, της φώναξε. Έλα να γλεντήσουμε... — Εκείνη άρνήθηκε. — Εκείνη, την άγκάλιασε και προσπάθησε να την τραβήξη μαζί του.

— Όχι, δεν έρχομαι! φώναξε έκείνη. Δεν θέλω... — Μούκανε έντύπως η στάσις της. Έπενέβην και ήσυχασα τον έναυσσο φίλο μου.

— Έλα, της φώναξε. Έλα να γλεντήσουμε... — Εκείνη άρνήθηκε. — Εκείνη, την άγκάλιασε και προσπάθησε να την τραβήξη μαζί του.

— Όχι, δεν έρχομαι! φώναξε έκείνη. Δεν θέλω... — Μούκανε έντύπως η στάσις της. Έπενέβην και ήσυχασα τον έναυσσο φίλο μου.

— Έλα, της φώναξε. Έλα να γλεντήσουμε... — Εκείνη άρνήθηκε. — Εκείνη, την άγκάλιασε και προσπάθησε να την τραβήξη μαζί του.

— Όχι, δεν έρχομαι! φώναξε έκείνη. Δεν θέλω... — Μούκανε έντύπως η στάσις της. Έπενέβην και ήσυχασα τον έναυσσο φίλο μου.

— Έλα, της φώναξε. Έλα να γλεντήσουμε... — Εκείνη άρνήθηκε. — Εκείνη, την άγκάλιασε και προσπάθησε να την τραβήξη μαζί του.

— Όχι, δεν έρχομαι! φώναξε έκείνη. Δεν θέλω... — Μούκανε έντύπως η στάσις της. Έπενέβην και ήσυχασα τον έναυσσο φίλο μου.

— Έλα, της φώναξε. Έλα να γλεντήσουμε... — Εκείνη άρνήθηκε. — Εκείνη, την άγκάλιασε και προσπάθησε να την τραβήξη μαζί του.

— Ένας φαρσέρ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Περί τα τέλη του 18ου αιώος στο θέατρο Παλιά — Ρουσιγιόλ των Παρισίων, έπαύσαν οι διάσημοι την έποχή εκείνη ήθοιοι Ζιγίε και Ντυγκαζόν.

Ο Ζιγίε ήταν σωστός γίνας και όχι πολύ έξυπνος. Κι' ο Ντυγκαζόν, που ήταν φοβερός φαρσέρ, σκάρωνε διαρκώς κι' από ένα άσχημο παιχνίδι στον πελώριο φίλο του.

Μία μέρα ο Ντυγκαζόν πήγε στο σπίτι του Ζιγίε και τό λέει: — Άγαπητέ μου, κάνε μου τη χάρι να δειπνήσης μαζί μου άπόψε στο σπίτι του ύπουργου Τάδε. Έχει δειλώσει ό ύπουργός σου νά μινάρο και πρέπει να έμφανισθώ σ' ένα κομικό δειπλόνο.

— Ο συνάδελφος άδως, που θα λάβαινε μέρος σ' αυτόν, άσπρώχτες έσωνικά. Σάν φίλος, που είσαι, θάρρης να τον άντικαταστήσης;

— Έρχομαι εύχαρίστως, άπάντισε ο Ζιγίε. Μά δεν έξω τό ρόλο που θα παίξω.

— Μη σε νοιάζει γι' αυτό. Εξ' ύποψης ένα δουδο πρόσωπο. Θα παίξης τον ρόλο ένοχ - κληρονόμου. Μόνι που πρέπει να ντυθής στα μάσκα...

Ο Ζιγίε, πρόθυμος να έξυπνησθι τό φίλο του, φόρεσε στον θάρσασα, ένα αυσσο κοστούμι, έβαλε αυσρες καλτσες, μαύνα παπούτσια, μαύρο καπέλλο. Με δύο λόγια, ντύθηκε σαν να έπρόκειτο να πάει σε κηδεία κι' έτρεξε να συναντηθί τον συνάδελφό του.

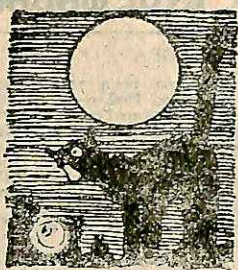
Μόλις οι δύο φίλοι μπήκαν στο μινάρο του ύπουργου, ο Ντυγκαζόν, άποτο γαρπίσει τους γνώτους καλσιμένους, γύρισε πρds τον ύπουργο κι' έξεφώνησε τον παρακάτω λόγο:

— Κύριε ύπουργε, οι ήθοιοι του Παλιά Ρουσιγιόλ συνενήθησαν να βαθεί μόλις έμυσαν τον θάνατο τό ώροτο έλέασαν, που ζωολογικού κήπου. Τό μόνι πρόσωπο που τους παρηγορήσει είναι πώς έπλινον ότι θα εύσεσθησθιτε να παραχωρήσετε την χηροσύνα θεσι σε κάποιον που θα εινε καλός, άλλά άξιός να την άποκτήση. Με δύο λόγια, κύριε ύπουργε, έρχομαι ες όνόματος όλων των συνάδελφών μου τό Παλιά Ρουσιγιόλ να σας ζητήσω για τό φίλο μας Ζιγίε την θέσι του μακαρίτου έλέασαντος!

— Όπως ήτανε φυσικό, όλοι οι παρευρισκόμενοι έσπασαν σε άκαρπια γέλια. Μόνι, πάλι, κακοϊόρης ο Ζιγίε βοήκη, πώς ο φίλος του τό είχε παρακαλεί με την κήπως σκληρή φάσα, που τό είχε σκαρώσει. Γι' αυτό σπασόθηκε θυμώμενος, κι' έφανε άσπυλα από το μινάρο του ύπουργου.

Αυτή τη φορά η ύπομνη του είχε έξαντληθι. Την άλλη μέρα, πάλι τόω έστειλε τους μαρτύρες του στον Ντυγκαζόν.

Συμφωνήθηκε λοιπόν να γίνη η μοναχία σ' ένα άπόμεσο μέρος του άσους της Βουλώνης. Όταν οι δύο άντίπαλοι βοήθησαν ο ένας άπέναντι του άλλου, ο Ντυγκαζόν, άπέναντι του σπαθιού του με τό ένα γέρι, πλάισσε τον Ζιγίε και άγνόντας ένα κομμάτι κινώλια, σκεδίσσε έλαστικά ένα κύκλο πάνω στην πελώρια κοιλιά του ά

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΛΙΛΗ, ΕΓΩ — — καί η μαμά της

ΥΠΟ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

— Άκουσα τη Λιλή να λέει: — Λοιπόν, με μένα συμβαίνει κάτι περίεργο. Για όποιον άντρα ή μαμά μου λέει καλά λόγια, είνε άδύνατον να νοιώσω ερωτικό ενδιαφέρον. Φτάνει να μη τι καλό παιδί ο Τάκης ή τι «χρυσός άνθρωπος» ο Κώστας... για να τον βλέπω κάτι χειρότερο από αδέσφια. Ένώ αντίθετα, όταν άρχισα να μου ερωτεύει έναν άντρα, και να μου τινάζει με τα χεράκια λόγια, αρχίζει και το δικό μου ενδιαφέρον γι' αυτόν. Ένας δυο άντρες που άγαπησα έως τώρα — ένα δυο, ελπε ή Λιλή, έμεινε όμως μπορούσε να δώσουμε άλλους δυο άκουσα — ήταν οι μεγάλες αντιπαθείς της μαμάς μου.

— Έτσι άκουσα τη Λιλή να λέει. Κι' από τη στιγμή εκείνη ο ήλιος έλαμπε μπροστά μου. Γιατί η Λιλή μ' άρεσε. Άλλά όσες φορές άποσταλάζω να πετάξω μερικά άπονοήματα για να δώ αν τοιμύτη το ψάρι, τραβώσα το άγκιστρο μου με το δόλωμα άκέραιο. Η Λιλή όποτε ιδέα για μένα. Αύτα τα λόγια μου άκούσα όμως άπό το στόμα της να τα λέει σε κάποιες φίλες της, μου άνοιξαν τα μάτια.

— Βέβαια, έτσι εξηγείται το πρόγνμα. — Η Λιλή ή μάλλον συμπαθεία της μαμάς. Η κυρία Άσπασία είχε εξαιρετική άδυναμία σε μένα. Διαρκώς με λιάζετο. Τι καλό παιδί ο Γιώργος, τι διαμάντι παιδί ο Γιώργος, τι άνοητο άντρας ο Γιώργος, τι άποκρηστικό κύριος ο Γιώργος, πόσο τον γάργαρο. Και για να να αυτόν τον μα στη καρδιά της, δεν μ' έβαζε ή κόρη στη δική της.

— Άν έτσι μίλα μου, Λιλή. Πες μου έτσι μ' άλλότιο πολιτική. — Καί άλλαξα. — Από κείνη την ήμερα κάθε μου εγγένεια άπέναντι της κυρίας Άσπασίας κόπηκε με μαχαίρι. Μόλις καταδεχόμουν να της πω μια καλημέρα, κι' άόμως αυτό δεν περιφρονητικά. — Όφρανα να βρω μιά ευκαιρία για να κάνω τη μαμά να με γράψει στο διαβάλλο να με γράψει θήκη. — Ένα πρωί την είδα μ' ένα καπέλλο κανονόγιο — ένα άποιοδότητε καπέλλο. Και της μίλα.

— Κυρά Άσπασία — όχι πια καπέλλο. — να το βγάλεις αυτό το πάει. — Γιατί, με ρώτησε. Δεν μου — Μα τι να σου πω κυρά Άσπασία. — Έπ' τώρα γέρασα. Εί. — Γιατί, με ρώτησε. Δεν μου — Μα τι να σου πω κυρά Άσπασία. — Έπ' τώρα γέρασα. Εί. — Γιατί, με ρώτησε. Δεν μου — Μα τι να σου πω κυρά Άσπασία. — Έπ' τώρα γέρασα. Εί.

— Άκούσα τη Λιλή να λέει: — Λοιπόν, με μένα συμβαίνει κάτι περίεργο. Για όποιον άντρα ή μαμά μου λέει καλά λόγια, είνε άδύνατον να νοιώσω ερωτικό ενδιαφέρον. Φτάνει να μη τι καλό παιδί ο Τάκης ή τι «χρυσός άνθρωπος» ο Κώστας... για να τον βλέπω κάτι χειρότερο από αδέσφια. Ένώ αντίθετα, όταν άρχισα να μου ερωτεύει έναν άντρα, και να μου τινάζει με τα χεράκια λόγια, αρχίζει και το δικό μου ενδιαφέρον γι' αυτόν. Ένας δυο άντρες που άγαπησα έως τώρα — ένα δυο, ελπε ή Λιλή, έμεινε όμως μπορούσε να δώσουμε άλλους δυο άκουσα — ήταν οι μεγάλες αντιπαθείς της μαμάς μου.

— Έτσι άκουσα τη Λιλή να λέει. Κι' από τη στιγμή εκείνη ο ήλιος έλαμπε μπροστά μου. Γιατί η Λιλή μ' άρεσε. Άλλά όσες φορές άποσταλάζω να πετάξω μερικά άπονοήματα για να δώ αν τοιμύτη το ψάρι, τραβώσα το άγκιστρο μου με το δόλωμα άκέραιο. Η Λιλή όποτε ιδέα για μένα. Αύτα τα λόγια μου άκούσα όμως άπό το στόμα της να τα λέει σε κάποιες φίλες της, μου άνοιξαν τα μάτια.

— Βέβαια, έτσι εξηγείται το πρόγνμα. — Η Λιλή ή μάλλον συμπαθεία της μαμάς. Η κυρία Άσπασία είχε εξαιρετική άδυναμία σε μένα. Διαρκώς με λιάζετο. Τι καλό παιδί ο Γιώργος, τι διαμάντι παιδί ο Γιώργος, τι άνοητο άντρας ο Γιώργος, τι άποκρηστικό κύριος ο Γιώργος, πόσο τον γάργαρο. Και για να να αυτόν τον μα στη καρδιά της, δεν μ' έβαζε ή κόρη στη δική της.

— Άν έτσι μίλα μου, Λιλή. Πες μου έτσι μ' άλλότιο πολιτική. — Καί άλλαξα. — Από κείνη την ήμερα κάθε μου εγγένεια άπέναντι της κυρίας Άσπασίας κόπηκε με μαχαίρι. Μόλις καταδεχόμουν να της πω μια καλημέρα, κι' άόμως αυτό δεν περιφρονητικά. — Όφρανα να βρω μιά ευκαιρία για να κάνω τη μαμά να με γράψει στο διαβάλλο να με γράψει θήκη. — Ένα πρωί την είδα μ' ένα καπέλλο κανονόγιο — ένα άποιοδότητε καπέλλο. Και της μίλα.

— Κυρά Άσπασία — όχι πια καπέλλο. — να το βγάλεις αυτό το πάει. — Γιατί, με ρώτησε. Δεν μου — Μα τι να σου πω κυρά Άσπασία. — Έπ' τώρα γέρασα. Εί. — Γιατί, με ρώτησε. Δεν μου — Μα τι να σου πω κυρά Άσπασία. — Έπ' τώρα γέρασα. Εί. — Γιατί, με ρώτησε. Δεν μου — Μα τι να σου πω κυρά Άσπασία. — Έπ' τώρα γέρασα. Εί.

— Κυρά Άσπασία — όχι πια καπέλλο. — να το βγάλεις αυτό το πάει. — Γιατί, με ρώτησε. Δεν μου — Μα τι να σου πω κυρά Άσπασία. — Έπ' τώρα γέρασα. Εί. — Γιατί, με ρώτησε. Δεν μου — Μα τι να σου πω κυρά Άσπασία. — Έπ' τώρα γέρασα. Εί. — Γιατί, με ρώτησε. Δεν μου — Μα τι να σου πω κυρά Άσπασία. — Έπ' τώρα γέρασα. Εί.

— Κυρά Άσπασία — όχι πια καπέλλο. — να το βγάλεις αυτό το πάει. — Γιατί, με ρώτησε. Δεν μου — Μα τι να σου πω κυρά Άσπασία. — Έπ' τώρα γέρασα. Εί. — Γιατί, με ρώτησε. Δεν μου — Μα τι να σου πω κυρά Άσπασία. — Έπ' τώρα γέρασα. Εί. — Γιατί, με ρώτησε. Δεν μου — Μα τι να σου πω κυρά Άσπασία. — Έπ' τώρα γέρασα. Εί.

ΑΠΟ ΟΣΑ — διαβάζουμε

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

* Μην τρώς ποτέ χωρίς να σπουνίσεις πρώτα τα χέρια σου. * Το πρωί άμα σηκωθείς πιέ ε. να ποτήρι κρύο νερό, το οποίο καθαρίζει το στομάχι. * Μην τρώς ποτέ λαχανικά και φρούτα άπλστα. * Όσο περισσότερα ποτήρια γάλα πίνεις, τόσο πιο πολλές ήμερες θα ζήσης. * Μην ξεσκονίζης ποτέ τα ρούχα σου μέσα στο δωμάτιό σου, γι' ατί ή σκόνη μπαίνει στους πνευμονές σου.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ 40

Στην Άγία Γραφή ο άριθμός 40, παίζει σπουδαίοτατο ρόλο. Έτσι όταν οι Ρωμαίοι τιμώρησαν τον Άποστόλο Παύλο, τον έράββισαν... τεσσαράκοντα παρά μία φορές, για να δείξουν ότι περιφρονώσαν τα Έθραϊκά έθιμα. Έπίσης ο Μωϋσής και ο προφήτης Ηλίας έζησαν επί σαράντα μέρες. Ο κατακλυμός της γης που συνέβη επί Νώε διήρκεσε σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες.

Η αϊνισμολογία και ή σκλαδιά των Έβραίων από τους Αιγυπτίους παρετάθη επί έτη δεκάκις τεσσαράκοντα, κατά τη φράση της Γραφής, δηλαδή τετρακόσια χρόνια. Άκόμα και οι ήμερες του πένθους στους Έβραίους άνήρχοντο σαράντα. Τέλος ο Χριστός άφου άναστήθηκε έμεινε σαράντα μέρες επί της γης.

ΤΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

* Η γυναίκα έχει άποκρέωσι να είνε γλαστή, να άποφύγην την τεμπελιά, να φυλάξη τα μυστικά της, να υποτάσσεται στον άνδρα της να είνε πάντοτε ζωηρή και χαρούμενη. * Πρέπει άκόμα να μιλάξη άναν ή άνδρα, να μην είνε ζηλιάρα, να άποφύγην τις φλυαρίες, να εξουσιάζη την θέλησή της, να φροντίζη ν' άρέση. * Τέλος έχει την άποκρέωσι να είνε το στήριγμα και ή δύναμις του σκέλους της και ή γαρά και ή ποίησις του σπιτιού της.

Τρία πράγματα συντομεύουν την ζωή του άνδρα: ή φιλαργυρία, ή φιλαντία και ή άκρίσια.

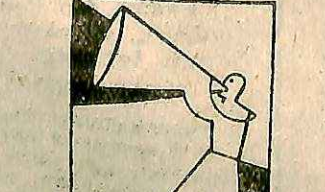
Άπό τέσσερα πράγματα πρέπει να φυλάγεται κανείς: από τον ίσχυρο, άφου τον εξασπείσει, άπό τον τρελλό, άφου τον περιπείξη, άπό τον φρόνιμο άφου τον βλάψη και άπό τον κακό άφου πιάσει φίλια μαζί του.

Τρεις ζημιές επιφέρει ή άταξία: την άνία, την άνυπομονησία και το χάσιμο.

Τρία πλεονεκτήματα έχει ή τάξις: άνακουφίζει τη μνήμη, εξοικονομεί το χρόνο και διατηρεί ή άποκτηθέντα.

Τέσσερα πράγματα είνε εκείνα στα όποια δεν πρέπει να έχη κανείς έμπιστοσύνη: ή φιλία των μεγάλων άνθρώπων, ο ζεστός καιρός των χειμών, οι γλυκές κουθένες και οι όρκοι των γυναικών και το γέλιο των έθρών.

Τρία πράγματα συμβάλλουν σπανίστατα: το να κρατήση κανείς ένα μυστικό, το να άσχωρήση μιά προσβολή και το να έχη καλή χρήση του καιρού του.

Είχαν άκούσει κατ' αυτόν τον Μενιδιάτη ότι οι ταβέρνες γίνονται πλέον έκλεκτα ήμερής, με «τζαζ» και με γλυκύτητα. Τά λόγι' αυτά τους κέντησαν κι' άπό χωρίς έμπηχαν. Πλυθήκανε, ντυθήκανε κι' άπό στην ταβέρνα πήγαν.

Γκαρσόνια μελιστάλαχτα, τους έκαναν άποδοχή. Κι' ό ταβερνάρης μόνος στη θέσι τους άδηγησεν.

Τους έφεραν κατάλογον, βίβλια τους έκόμισαν κι' ή Κόλλιαινα ξεπέρασε.

Έστάθηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων.

— Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων. — Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων.

— Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων. — Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων.

— Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων. — Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων.

— Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων. — Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων.

— Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων. — Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων.

— Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων. — Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων.

— Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων. — Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων.

— Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων. — Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων.

— Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων. — Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων.

— Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων. — Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων.

— Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων. — Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων.

— Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων. — Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων.

— Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων. — Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων.

— Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων. — Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων.

— Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων. — Εσάβηκε άπό πάνω του άνδρα που ήδη ταπεινών έμειναν μέχρι τώρα, αλλά της καταρρεύσεως άγέλη σερβιτόρων.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ — τά παράξενα

ΕΥΘΥΜΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

* Η εύτυχία δεν όφείλεται ούτε στη δόξα, ούτε στον πλούτο, ούτε στην άυτοθυσία, ούτε στην άποταγή, αλλά κάπου άλλο. Πού άκριβώς όμως, δεν το ξέρω ούτε εγώ και να με συγχωρήτε. (Κά ντε Στάελ) * Το μόνο που κατορθώνει ή μελαγχολία είνε να μάς κάνει με λαγυλλικούς. (Μπαλζάκ) * Σκότωνε τρελλούς, πληρώνει τζερεμέδες. (Μ. Ντεκουμπέρ)

ΛΕΞΙΚΟ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΥ

Παιγνιόχαρτα: Τά φύλλα του δέντρο της τύχης! Π ο τ έ !: Το περίεργη των όλων «πάντοτε».

Μαργαρίτα: Οικονομική καφετζού. Μ π ρ ι γ ι α ν τ ι ν η: Μιά ουσία που λιπαίνει τον τροχό της καταπόσεως.

Ο φ ι σ: Ο πρώτος άπορωτώλης. Νύχτα: Τά... φτυάρια άνασκαφής της μήτης.

Κ α ρ έ κ λ α: Το κλειδί με το όποιο... άνολουν κεφάλια. Σ π ί ρ τ ο: Το δόλωμα με το όποιο φαρμακείο τσιγγάρη.

Σ ύ ν ν ε φ ο: Η τυτάρμα του ήλιου. Φ α ρ μ α κ ε ι ο ν: Το μύρ που άπαισιόδοξον.

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

Ε ρ ω τ η σ ι ς: Ποιος είνε ο ίσχυροτερος έρωας; Α π ά ν τ η σ ι ς: Το... Τζιμ Λόντου!

Ε ρ ω τ η σ ι ς: Όταν ή φίλη σας σας μιλάξη για γάμο, τι κάνετε; Α π ά ν τ η σ ι ς: Καλά εύχαριστώ!

Ε ρ ω τ η σ ι ς: Τι προτιμάτε; Το παρόν ή το μέλλον; Α π ά ν τ η σ ι ς: Το παρόν όταν έχω να λάβω και το μέλλον όταν πρέπει να δώσω.

Ε ρ ω τ η σ ι ς: Ποιος είνε πραγματικά σταθερός φίλος; Α π ά ν τ η σ ι ς: Αυτός που ήρπασε δανεικά το ίδιο πάντοτε πόνον: Πεντακοσάριο!

Ε ρ ω τ η σ ι ς: Ποιό μυστικό ήρωας προτιμάτε; Α π ά ν τ η σ ι ς: Τίς... γυναικάς μου, όταν μου διηγείται πού πέρασε το άπόγευμά της!

ΜΙΚΡΕΣ ΑΓΓΕΛΙΕΣ

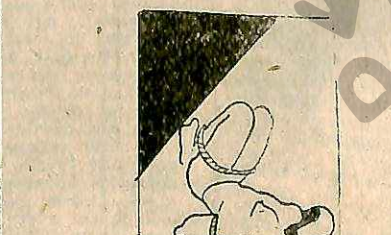
ΡΑΠΗΣ καίς άπ' τους πελάτας του, ζητεί κυνηγετικό όπλο για να τους κυνηγήση.

ΚΑΠΝΙΣΤΗ Σ' με πολυετή πείρα ζητεί φίλους για να τους στελεμάξη. Έπ' αφεληθήτε της εύκαιρίας.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ παρ' αμ'άνα για κολλάρα. ΚΥΡΙΟΣ μ' άγνωρίζον τίποτε, δεν ζητεί τίποτε. Ευκαιρία γι' αυτούς που δεν κάνουν τίποτε.

ΥΠΝΑΡΑΣ διαπρεπής ζητεί επ'είγοντες προς άγοραν πολλούς κοκορούς για να λαλούν όλοι μαζί και ν' άργη να έμμερση.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΣ χροεκοπήσας μέχρι σήμερον 20 φορές, ζητεί θένον ως διευθυντή Τραπεζής ή σοδαράς έμπορικης επ'επιρροής. Δι' αθέτη μόνο την πείρα του.

Ο Σάντρο Μπέρτι δεν μπορούσε να συνήθισα στην ιδέα πως έπρεπε να κάνει έγγειρησι. Μάταια ή γυναίκα του, ό άδελφός του και ό γιαντρός του δίνανε θάρρος, προσπαθώντας να τον πείσουν πως σήμερα ή χειρουργική έχει κάνει τέτοιες προόδους που μία έγγειρησι σκαληκοειδίδος είνε ένα παιγνιδάκι, πως είνε έντελώς άνόδυνη και άκίνδυνη.

Ο Σάντρο έπρεπε σύγκορμα μονάχα με την ιδέα πως θα έγγειριζόταν. Παρ' όλο που ήταν άρκετά θαρραλέος, κρύος ιδρώτας τον έλουσε στη σκέψη μονάχα πως έπρεπε, έστω και για μιά ώρα, να μείνη στα χέρια και... τα νύστερια των γιαντρών.

Οι συγγενείς του ήταν όλο έννοια, γιατί ο Σάντρο είχε άναχνα άδύνηρες κρίσεις, που κάποτε τη ζωή του και τη ζωή των οικείων του, σωστή κόλαση.

Ο Σάντρο, σαν μεγαλοεπιχειρηματίας, ήταν άναγκασμένος να ταξιδεύη από πόλη σε πόλη, διενυκτερεύοντας σε διάφορα ξενοδοχεία και πολλές φορές μάλιστα μέσα στον σιδηροδρομό. Μπορούσε λοιπόν να τον πιάση μιά από τις κρίσεις αυτές μέσα στο τρένο και να τον θανατώση. Πό άνηση ή όμως άπ' όλοις ήταν ή κυρία 'Ελένη, ή γυναίκα του. Η κατάσταση αυτή έπρεπε να πάρη ένα τέλος. Γι' αυτό ή κυρία 'Ελένη, έχοντας συνηθίσει μερικώς οικονομικούς φίλους, και συγγενείς άποφάσισε για να γίνει ή έγγειρησι, να καταφύγη σ' ένα τέχνασμα δικής της έμπνεύσεως.

Την έδωκεν άέκείνη ο Σάντρο ήταν άποκρίτως άπό ταξιδεύη στην Πάρμα, όπου έκράτησε κιά λαζ δωμάτιο στο ξενοδοχείο «Ο Χρυσός Άετός». Στην Πάρμα όμως έμεινε και ό καθηγητής Νέλλι, που ήταν διευθυντής της πιο φημισμένης χειρουργικής κλινικής της πόλεως και πού κατά συμπρωτών, ήταν άδελφικός φίλος κάποιου συγγενούς της κυρίας 'Ελένης. Οι συνηθειές της έγιναν γρήγορα — γρήγορα — και με μιά λη μυστικότητα ή καθηγητής Νέλλι προσέγγισε κι' αυτός πρόθυμα στη συννοήσια.

Στις πέντε ή ώρα το πρωί δύο νοσοκόμοι ήδη ήγιναν στο ξενοδοχείο «Ο Χρυσός Άετός» και άφου θα ήρριχναν άπό την κλειδαρότρυπα κάποιο είδικό ναρκωτικό, θα έμπαιναν μέσα στο δωμάτιο για να νορκώσουν για καλά τον δύστροπο άρρωστο. Έπειτα, θα τον έβαζαν πάνω σ' ένα φορείο και θα τον μετέφεραν βιαστικά στην κλινική όπου ό καθηγητής Νέλλι θα περίμενε με τους βοηθούς του να κάνει την τόσο εύκολη γι' αυτόν έγγειρησι.

Έτσι ο Σάντρο, χωρίς να λοκατάβη και χωρίς να ύποψηθαι, θα γλύτωνε άπό την καταραμένη άρρώστεια του.

Στις πέντε το πρωί της ήμέρας του «κόλπου» δύο νοσοκόμοι, μαζί με τον άδελφό του Σάντρο ήθάσανε στο ξενοδοχείο «Ο Χρυσός Άετός» συννενοήθηκαν με τη διευθυντή και άφου πληροφορήθηκαν για τον άριθμό του δωματίου όπου έμεινε ο κ. Μπέρτι, άπ' όπου έξέλεσαν την άποστολή που τους είχαν εμπιστευθή. Χλωροφόρμασε τον κοιμώμενο και τον μετέφεραν μ' ένα άποκλήτη στην κλινική του καθηγητή Νέλλι. Σ' ένα διπλόνο δωμάτιο της κλινικής ή κυρία 'Ελένη μαζί με τον άνδραδελφό της, περιμεναν με χτυποκάρδι το άποτέλεσμα της έγγειρησεως.

Στο μεταξύ το πρωί έέκείνο στο «Χρυσό Άετο» συνέβαιναν πολλά παράξενα λόγια. Κατά τις έπτα το πρωί μιά ομάδα άπό άστυνομικούς ήπικε μέσα στο ξενοδοχείο. Είχαν ένταλμα συλλήψεως άναντιον κάποιου φανταστικού Ρανταέλ που καταζητούσαν για τις άπάτες και τις κλοπές που είχε διαπράξει και πού κατά τις πληροφορίες τους είχε καταλάβει στο ξενοδοχείο «Ο Χρυσός Άετός» της Πάρμας.

Ρανταέλ, έλεγε ό υπάλληλος του ξενοδοχείου. Μάλιστα κύριοι. Ήρθε χθες το βράδυ. Μείνε στον άριθμό 80.

Οι άστυνομικοί χωρίς να χάσουν καίρο άνέβηκαν στο δωμάτιο ύπ' άριθμ. 80 και συνέλαβαν τον άνδρα που έμεινε μέσα χωρίς να δώσουν σημασία για τις πληροφορίες που διακρίθηκαν.

Εν τώ μεταξύ ό έδωκομνητάρχης συμβολαιογράφος Καμαράνος πού έμεινε ύπ' άριθμ. 82 δωμάτιο του «Χρυσού Άετού» ενώ έκανε το πρώτο του ποδόλοτρο, έλαβε ένα θαυμαστό μπουκετό άπό κόκκινα τριαντάφυλλα.

Στην καλλιτέχνισσα 'Ιλεάνα Μέρλ έφεραν έξ άλλου πρωί — πρωί ένα πακέτο με καπνό της πίπας!

Τέλος, ό κύριος Ποιμπέλοτι, πού έκανε το ταξίδι του ναυίου του και πού έμεινε στο 75 δωμάτιο, ενώ έλεγε ένα σαρδ γλυκό λογα στην ώρατα του γυναικόλα, άκούσε να χτυπάνε στην πόρτα και μιά μελωδική φωνή να λέη:

— Είσ' έτοιμη, Τσιτσι! Πάμε! Σκέψου πως έχουμε να κάνουμε ένα σαρδ ψώνιο πριν άναχωρήσου με.

Ο διευθυντής του ξενοδοχείου είχε πλανιάσει έέκείνο το πρωί. Άπ' όλα τα δωμάτια ό ταξιδιώτης δεν πάσανε να διαμαρτυρώνται. Το πλέφωνο και τα κουδούνια χτυπούσανε διαρκώς, φωνές γεμάτες θυμό άκούονόγονται, οι καμιοιέρηδες τρέχανε έδώ και εκεί έξω.

Την ίδια ώρα στο άστυνομικό τμήμα, ό κρατούμενος ως άποπτε Ρανταέλ, προσπαθούσε να πείση τον άστυνομικό έπιθεωρητή πως κάποιος λάθος θα συμβαίη. Πως είνε ό κύριος Σάντρο Μπέρτι, άδελφός και τίμιος έμπορος. Έπίσης στην κλινική του καθηγητή Νέλλι, ό φραντζέσκο Ρανταέλ μόλις είχε έγγειρησι από σκαληκοειδίδος άπό την οποία... δεν έπασσε και μισοζωισμένος άκόμα άπό το χλωροφόρμιο, έξηγούσε ότι έπειδή διέτρεχε τον κίνδυνο να συλληφθή άπό την άστυνομία, συνηθισε όταν ταξίδευε και έμεινε σε ξενοδοχεία, να χρησιμολογή ένα άπλό και πρακτικό σενάριο κόλπο, για να δημιουργή σύγχυση και να έχη όλον τον άπατούμενο καιρό να το σκάη άντυχόν και τον άνακαλύπτει ή άστυνομία. Άλλάς τους άριθμούς άπό τις πόρτες των δωματίων.

Φυσικά ύστερα άπό την έγγειρησι, ό κακορροϊζικός Ρανταέλ συνέλαφθη.

Μά και ό Σάντρο Μπέρτι βγήκε άπό το κρατήσιο, τούμενε τον άστυνομικό και αυτόν και τη γυναίκα του.

Η δύστυχη κυρία 'Ελένη έμεινε δύο έβδομάδες στο κρεβάτι σκαμμένη άπό το κακό της. Ο καθηγητής Νέλλι για να ξεσκάση έφυγε για μιά έκδρομή στα Νορβηγικά φιάρνα. Ο διευθυντής του ξενοδοχείου «Ο Χρυσός Άετός» τέλος άναγκάστηκε να χαράξη άδελφία — θα έλεγε στις πόρτες των δωματίων συμβή τέτοιο πατριτί στο ξενοδοχείο.

Σ. ΣΕΡΡΑ

ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟ ΚΟΛΠΟ — της 'Ελένης

ΥΠΟ ΣΑΛΒΑΤΟΡΕ ΣΕΡΡΑ

συν καίρο άνέβηκαν στο δωμάτιο ύπ' άριθμ. 80 και συνέλαβαν τον άνδρα που έμεινε μέσα χωρίς να δώσουν σημασία για τις πληροφορίες που διακρίθηκαν.

Εν τώ μεταξύ ό έδωκομνητάρχης συμβολαιογράφος Καμαράνος πού έμεινε ύπ' άριθμ. 82 δωμάτιο του «Χρυσού Άετού» ενώ έκανε το πρώτο του ποδόλοτρο, έλαβε ένα θαυμαστό μπουκετό άπό κόκκινα τριαντάφυλλα.

Στην καλλιτέχνισσα 'Ιλεάνα Μέρλ έφεραν έξ άλλου πρωί — πρωί ένα πακέτο με καπνό της πίπας!

Τέλος, ό κύριος Ποιμπέλοτι, πού έκανε το ταξίδι του ναυίου του και πού έμεινε στο 75 δωμάτιο, ενώ έλεγε ένα σαρδ γλυκό λογα στην ώρατα του γυναικόλα, άκούσε να χτυπάνε στην πόρτα και μιά μελωδική φωνή να λέη:

— Είσ' έτοιμη, Τσιτσι! Πάμε! Σκέψου πως έχουμε να κάνουμε ένα σαρδ ψώνιο πριν άναχωρήσου με.

Ο διευθυντής του ξενοδοχείου είχε πλανιάσει έέκείνο το πρωί. Άπ' όλα τα δωμάτια ό ταξιδιώτης δεν πάσανε να διαμαρτυρώνται. Το πλέφωνο και τα κουδούνια χτυπούσανε διαρκώς, φωνές γεμάτες θυμό άκούονόγονται, οι καμιοιέρηδες τρέχανε έδώ και εκεί έξω.

Την ίδια ώρα στο άστυνομικό τμήμα, ό κρατούμενος ως άποπτε Ρανταέλ, προσπαθούσε να πείση τον άστυνομικό έπιθεωρητή πως κάποιος λάθος θα συμβαίη. Πως είνε ό κύριος Σάντρο Μπέρτι, άδελφός και τίμιος έμπορος. Έπίσης στην κλινική του καθηγητή Νέλλι, ό φραντζέσκο Ρανταέλ μόλις είχε έ

20 — Σκυμμένος πάνω στην ανθρώπινη σκακιέρα, ο Μαύρος 'Αρχων μετακινούσε άργα και υπολογισμένα, τα «κομμάτια» του παιχνιδιού του. Ίσως ίσως όμως ένα απ' αυτά, ο Σίκου-Χό, κυνηγώντας τη «βασιλιάς», την Πήληρ Κρίσταλ, να έφερνε κάποτε... αντί τον «βασιλιά» του, τον Μαύρο 'Αρχοντα...

Στο Παρίσι, ο Μάκ - Αλν αποδείχθηκε άνω τερως από την επιθυμία του κυρίου του και άδεφου του, του Μαχαργιάς Γκάντυ - Ταμπόρ. Διάλεξε, έξω από τας Βερσαλλίες, ένα πύργο, που φαινόταν φτιαγμένος από μια νεράιδα, τριγυρισμένο από ένα κήπο ύπεροχο και από ένα πυκνό δάσος γεμάτο από κυνήγι κάθε είδους. Το περιβάλλον αυτό, που είχε γνωρίσει αλλοτε τη ζωή, τους έρωτες, τις μηχανορραφίες και τα μενοειμένα των αυλικών του βασιλιά της Γαλλίας, γεμάτο από αναμνήσεις, περιεμενε τον Ίνδρ Κρίστο για να του ξαναδώσει κάποια λαμπρότητα, να τον βγάλει από τη λήθη και την άσημότητα...

Τα αγάλματα των συντριβανιών, οι μαρμάρινες σκάλες, τα άπεραντα σαλόνια, είχαν ανατριχιάσει — θαρρείς — από ευχαρίστηση, όταν ολόκληρος στρατός καλλιτεχνών άρχισε την άνακλήνισή του παραμυθένιου εκείνου παλατιού. Μέσα από τη μυρωμένη αυτή φωλιά, θα άρχιζε τη μεγάλη του επίθεσις ο Μαχαργιάς Γκάντυ - Ταμπόρ.

Το Παρίσι τον δέχθηκε με τιμές. Οι έπίσημοι του έδειξαν κάθε δυνατή έγκριση. Οι άριστοκράτες και μεγαλοσώτοι συναντώνισθηκαν ποιάς θα του φανή πιο εύχρηστος. Οι χοροί, οι γιορτές, οι δεξιώσεις, ήλθαν ώλεταλλάγια για να θαυμάσουν τον έξωτικό εκείνο πρίγκιπα, που είχε φτάσει από μακριά για να γνωρίσει το γαλλικό πολιτισμό. Οι έφημερίδες έγραψαν με ένθουσιασμό γι' αυτόν, που έπλεαν άμυνος και έγκωμια. Όλο το Παρίσι άσχολήθηκε μαζί του.

Για πολλές ήμερες, η Πήληρ Κρίσταλ και ο Μαύρος 'Αρχων διάβαζαν στάν Τύπο ότι άφορούσε τον νεοφθασμένο πρίγκιπα και έχαμογε λούσαν παράδειση και άπειλητικά...

Η πριεμέρα μιας καινούργιας έπιθεώρησης του «Καζίνε ντε Παρί» όπου θα χόρευαν τριακόσιες υπαλλήλινες, γυναιές, τράβηξε έπί τέλους το ενδιαφέρον των Παριζιάνων, και άφισαν ήσυχο το Μαχαργιά. «Έτσι ο Γκάντυ - Ταμπόρ άπόρρεσε να συγκεντρωθή και να προετοιμασθή για το συνταρακτικό δράμα στο όποιο θα πρωταγωνισούσε.

Ενώ φαινόταν άπασχολημένος άποκλειστικά πώς να άπολαύση τη ζωή του, τριγυρισμένος από άνεσι και όμορφια, έξέταζε συγχρόνως κρυπτοειώς της παλιάς υποθέσεώς του, Μάκ Αλν, όλα τα τελευτώσει με την κατάβητή του. Έκανε μια μυστική πλάνη, που είχε στείλει πρό έτών στα κάτεργα του «άπαχη» Ζαλαμόρ.

Η έξηγησις που είχε δώσει πρώτος ο «δικηγόνος» ο σύμτροφος της άδυσταίας του, βασιβεβαιωνόταν τώρα από τη μελέτη όλων αυτών των ντοκουμέντων. Το όλο δόγμα της κατηγορίας, όταν έξεταζόταν ήρεμα και άμεροίληπτα, παρουσίαζε σοβαρότατα κενά, ίκανά να το γκρεμίσουν. Η λογική σκέψις άδηγούσε στο συμπέρασμα ότι είχε έκαθθι με μεγάλη έπιπολαιότητα ή άπόφασις που είχε σημάδεψει ένα άδικο με το στίγμα της άτιμίας.

— Πώς σοφ φαίνεται εκείνο το τηλεφώνημα, που έξηγησε τον άτιμωτή της Άστυνομίας στις 4 το πρωί, για να το άποδείξει να συλλάβη τον Ζαλαμόρ ως ένοχο του έγκλήματος του βουλεβάρτου Σεβαστοπόλεως; πρόφερε η ελφώνική φωνή του Μαχαργιά.

Ο φίλος του άνασήκωσε το κεφάλι του από τα χέρια που μελετούσε, και άπάντησε:

— Άν θυμάσαι, αυτό ήταν το πρώτο έρωτηματικόν σημείον πού παρουσιάσθηκε στο μυαλό μου, όταν από κατάστικος έγινε ντετέκτιβ, για χάρη σου!

— Γιατί οι δικασταί δέν έρεύνησαν αυτή τη λεπτομέρεια, που μπορεί να γκρεμίση ολόκληρο το κατηγορητήριο; μουρμούρισε ο Γκάντυ με πικρία.

— Άφού κρατούσαν στα χέρια τους ένα άποτιθέμενον ένοχο και άκονοποιούσαν έτσι την κοινή γνώμη και τον άπειρητικό Τύπο, είχες την άξια να ψάξουν περισσότερο και να προσπαθήσουν να σώσουν από τη «δικαία τιμωρία» ένα άδυστυχισμένο, ένα άπλο άπαχή; Τι άφέλεις που είσαι!

— Καί το δικαίον; ούρλιασε ο Γκάντυ.

— Έπικρατεί πάντα το δικαίον του ίσχυρότερου και σ' δέν ήσουν τότε ο πιο δυνατός; Τώρα όμως, με την καινούργια σου δύναμη, μπορείς να κάμεις να λάμψη ή αλήθεια, ν' άποδείξη με στοιχεία άκλόνητα ότι ο Ζαλαμόρ δέν ύπηρξε ποτέ δολοφόνος.

— Άν δηλαδή δέν με βοηθούσε ή τύχη...

— Θα περνούσες όλη σου τη ζωή στα κάτεργα!

— Αύτος είνε λοιπόν ο νόμος;

— Ο νόμος είνε τέλειος, φίλε μου. Δυστυχώς όμως, εφαρμόζεται από ανθρώπους, οι όποιοι...

Ο Μάκ Αλν θα έξακολουθούσε για πολύ άκόμα τις φιλοσοφικές αυτές σκέψεις του, αν δέν άναβόθιωναν έξαφνα τρεις φορές τα πρασινοκίτρινα μάτια μιας προσελάντης νυχτερίδας. Ο Γκάντυ έπίπεσε τότε ένα κρυμμένο κουμπί, που άνοιγε την πόρτα του μυστικού εκείνου γραφείου του. Και φάνηκε στο κατώφλι ο ύπηρέτης του Τάρου, άκίνητος.

— Τι συμβαίνει; έρώτησε ο Μαχαργιάς.

Ο Τάρου πλησίασε και του έδωσε ένα διπλωμένο χαρτί. Έκείνος το άνοιξε, το διάβασε, άνασκήρτησε και διέταξε:

— Να περάση μέσα άμέσως!

Ο ύπηρέτης έφυγε. Ο Γκάντυ έξηγησε στο φίλο του, που τον ρωτούσε με το βλέμμα:

— Είνε ο Καρλάυλ.

Η φωνή του έτρεψε έλαφρά...

Ο Άμερικανός ντετέκτιβ έμπηκε στο γραφείο. Και ή κρυφή πόρτα έξαυτιάσε πίσω του. — Για να έρχεσθε σε τέτοια άσυνήθιστη ώρα, σημαίνει ότι έχετε να μου άναγγέλετε κάτι εύχάριστο! παρηγόρησε ο Γκάντυ με ευγένεια, συγκαταίνοντας την άνυπομονή του.

Ο Καρλάυλ δέν άπνηγνε άμέσως. Έψαξε στην τσάντα του, φλεγματικά και μεθοδικά και έβγαλε μια δέσημ χαρτίων, κάθισε σε μια άνετη πολυθρόνα και άρχισε:

— Ά, μπορώ να σας βεβαιώσω, κύριε μου, ότι είνε πολύ παράξενη χώρα ή Γαλλία! Μπορεί έδώ να χαθή ένας άνθρωπος, χωρίς να ένδιαφερόη και να το σημειώση κανείς από τους άρμόδιους!...

— Μα τί συνέβη; Καρλάυλ; έρώτησε ο Γκάντυ Ταμπόρ, άπορώντας για τον περίεργο εκείνο πρόλογο.

— Άκούστε! άπάντησε ο ντετέκτιβ, με περισσότερη ζωή. Το πρωί της ήμέρας της σ' άληφες από τάπητ Ζαλαμόρ, σ' άς 6 άκριβώς, δύο άστυφύλακες, που γυρίζαν από τη νυχτερινή ύπηρεσίαν τους, βρήκαν κοντά στο δάσος της Βουλώνης μια νέα γυναίκα μισόγυμνη, άναίσθητη.

Το δικο σου το μισό

Ο παπής και ο χωριάτης

Κυριακή. Η έκκλησία του χωριού είνε γεμάτη από τους πιστούς. Ο παπάς Λευτέρης διαβάζει το Ευαγγέλιο και ύστερα έρμηνεύει την γνώση της περικοπής του σούχου ριάτες:

— Ο Χριστός, με πέντε χιλιάδες άρτους έχόρασε μια μέρα πέντε ανθρώπους εν τη έρήμω!

— Σπουδαίο πράγμα! Αυτό θα το έκαναν ή έγώ! τον διέκοψε με άναίδεια ένας χωριάτης.

— Ο παπάς κατάλαβε το λάθος του, δέν είπε όμως τίποτα για να το διορθώση.

— Ένα χρόνο άργότερα, την ίδια άκριβώς ήμέρα ο παπάς άφού διάβασε το Ευαγγέλιο, θέλησε να διορθώση το λάθος που έκανε πέρσι. Έθήγησε λοιπόν ότι ο Χριστός με πέντε άρτους χόρασε πέντε χιλιάδες ανθρώπους.

— Γόρισε ύστερα στον ίδιο χωριάτη και του είπε ελφώνικα:

— Ε, και τώρα τί λές; Το κάνεις και εσύ αυτό;

— Γιατί όχι; άπάντησε ο άδιόρθωτος χωριάτης. Θα το κατάβησε με μεγάλη εύκολία, με τα περσινα περισσείματα. Κόκκαλο ο παπάς Λευτέρης.

ΡΟΛΑΝ

τη, μισοθαμμένη κάτω από ένα στρώμα φύλων. Την έξητσαν και είδαν ότι δέν είχε καμιά πληγή. Τη μετέφεραν στο Στάθμο Πρώτων Βοηθειών, όπου την άφησαν, παίρνοντας μαζί βεβαίωσι γι' αυτό. Νά την ή βεβαίωσις...

Ο Γκάντυ, άναστατωμένος, άφησε να πάρη το χαρτί ο Μάκ Αλν και να διαβάση δυνατά: «Είσηχθη και έτέθη υπό παρατήρησιν νέα γυνή εύριστομένη εις άνησυχαστικήν κατάστασιν. Σφυγμός ανώμαλος και άνεπαίσθητος. Καρδία και παλμοί διαλειπόντες. Πλήρης άνασθησία. Ηλικία 24 έτών περίπου. Σώμα κανονικόν, άνευ χαρακτηριστικών γναρισμάτων. Πρόσωπον άσειδές. Όφθαλμοί μαύροι. Ρις και στόμα κανονικά. Όδόντες όγνιες και πλήρεις. Μείτωπον ύψηλόν. Κόμη μαύρη. Ένδυμασμένον. Ένα λινόν νυκτικόν άνευ άρχικών ψηφίων ή ολιούδηπτε σημείου, λασπωμένον και μισοσχισμένον. Το δεξινόν μόνον μακίγι μιάς ρόμπας από μαύρον «σαρμέζ», έπίσης λασπωμένον. Ταυτότης άγνωστος.

»Ιατρός νυκτερινός: Ντ' Μπουάυλ.

Ο Μαχαργιάς άκούσε ως το τέλος, χωρίς να δείξη καμιά ταροχή. Έπροσπαθούσε όμως ν' άναγνωρίση από τα χαρακτηριστικά αυτά αν έπρόκειτο για την πολυγαμημένη του σύμτροφο. Τίποτα δέν το άπεδείκνυε.

— Έπειτα; ρώτησε.

Ο Καρλάυλ τον κούταξε, θαυμάζοντας την άστοκυριαχία του, γιατί ήταν βέβαιος ότι ή γυναίκα εκείνη τον ένδιέφερε περισσότερο και από τη ζωή του.

— Δέν ξέρω γιατί μου έκαμε έντύπωση ή περίπτωση της άγνωστης αυτής γυναίκας, συνέχισε. Όπωσδήποτε έρεύνησα, κατώρθωσα να πάρω αυτό το χαρτί και σκέφθηκα ότι κατόπιν θα ήταν πια παγινιδι να την βρώ.

»Έξακριβωσα ότι καθώς ή παράξενη ληθαργική άνασθησία της έξακολουθούσε, την έστειλαν στη χειρουργική κλινική ένός διασημου και θηγητού, ο όποιος άσχολήθηκε ο ίδιος μ' αυτήν, πράγμα που δείχνει ότι έπρόκειτο για μια περιπτώσι έξαιρετική, σπανιστάτη στην έπιστήμη. Έφήρμωσε έπάνω της άποτελεσματικότερες θεραπευτικές μεθόδους, κατέβαλε κάθε δυνατή προσπάθεια για να νικήση το κακό...

Καρωμένος στην πολυθρόνα του, παράλυτος από τρόμο, ο Γκάντυ φαινόταν ότι πέβαινε σε κάθε λέξη του Καρλάυλ. Ο Μάκ, για να κρύψη την ταροχή του, πλησίασε ένα τραπέζι κι φορτωμένο με μπουκάλια και ποτήρια και είπε στον Άμερικανό:

— Προτιμάτε σαμπάνια ή λικέρ;

— Ούτσκι, με σόδα, αν θέλετε, άπάντησε ο ντετέκτιβ, άνακουφισμένος από την διακοπή εκείνη.

Άφού άδειασαν τα ποτήρια τους και άναψαν ένα τσιγάρο, ο Μαχαργιάς έπρόφερε:

— Έπειτα;...

Ο Καρλάυλ διέγινωσε έγκαλετικό τραύμα και έκρινε ότι έπεβάλλετο άμέσως έγχείρησις, άλλωστε κινδύνευε ή ζωή της άρρωστης. Πράγματι, έκανε τη χειρουργική επέμβαση, βρήκε το πληγμένο μέρος και θεράπευσε το τραύμα με ήλεκτρισμό. Άλλά... άλλα άν και ή άρρωστη έξανάρθηκε τις αισθήσεις της, άν και τα μάτια της άνοιξαν και έξαντίκρυσαν τάν κόσμο, άν και έξανούρισε σιγά-σιγά στη ζωή, δέν είχε όμως πια τα λογικά της! Ο χειρουργός που της έσωσε τη ζωή, έδήλωσε ότι μόνο ένα θαύμα Θεού μπορούσε να της ξαναδώσει την άντληψη!

— Τρελή!... ούρλιασε ο Γκάντυ.

Ο Μάκ έτρεψε να τόν άγκαλιάση, να τον καταπραΐνη. Ο Καρλάυλ, συγκινημένος από το ψυχικό του εκείνο μαρτύριο, τού έξηγησε:

— Όχι τρελή, αλλά ήλιθια, δίχως άντιλήψη...

Ένας σπασμωδικός μορφασμός παραμόρφωσε το πρόσωπο του Μαχαργιά. Οι βολβοί των ματιών του άναποδογύρισαν. Το σώμα του τετατώθηκε. Ένας άναρμός ήχος βγήκε από το λαιμό του...

Ο Μάκ κατάλαβε ότι ο φίλος του βρισκόταν στο χείλος της άβυσσου, της τρέλλας. Έπρεπε να τόν σώση! Άρπασε το κεφάλι του άνάμεσα στα χέρια του και τού φώναξε μέσα στ' αυτιά του πού έβουίζαν:

— Μα τί σοφ άποδεικνύει, Ζαλαμόρ, ότι ήταν αυτή ή Ζαλαβί σου;

Ο Καρλάυλ δέν κουνήθηκε. Μιά έκπληξις όμως ζωγραφίσθηκε στο πρόσωπό του, από την άποκαλύψις εκείνη.

Η κραυγή του Μάκ σταμάτησε την καταστροφή, έδίωξε το φάντασμα της τρέλλας. Ο Γκάντυ έμεινε για πολύ σωριασμένος σε μια πολυθρόνα, άν πεταγμένο νεύροσαστο. Κανείς από τους τρεις άνδρες δέν έβγαλε λέξι...

Ο Μάκ συνήλθε πρώτος από το λήθαργο της άπελπισίας, γέμισε ένα ποτήρι και το πρόσφερε στο Γκάντυ. Έκείνος το άδειασε σιγά - σιγά. Έπειτα κούταξε τόν ντετέκτιβ και πρόφερε με φωνή άδύνατη, άλλα σταθερή:

— Σας γελάσα, Καρλάυλ. Δέν είμαι ο Μαχαργιάς Γκάντυ Ταμπόρ, άλλα ο κατάδικος Ζαλαμόρ, δραπετής τών κατέρων...

... όπου σ' άς είχε στείλει μια καταδίκη σκληρή και άδική, συμπλήρωσε ο άστυνομικός, ήρωατικός. Το ζευγάρι Ροκέρ δέν δολοφονήθηκε από τόν Ζαλαμόρ!

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Λουίζα Ντυπλεσις,

Η γοητευτική γυναίκα του προμοκράτου Καμίλ Ντεμουλνέ, που τόν άκούλυθησε στη λαμπρότητα, πιστή μέχρι θανάτου!

ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ

Οταν ή άσπρη ήμέρα της χαροποιμένης Λουίζ, άκούσε την πρότασι τού νεαρού δικηγόρου Ντεμουλνέ, ο όποιος της έζητούσε την κόρη της σε γάμο, έγινε έξω φρενών.

— Θα σ' άς παρακαλώ να μη μου το έπανάθετε αυτό! τόν άποστόμωσε. Η Λουίζα είνε άκόμα ένα παιδάκι... Παίζει με τις κούκλες του. Μην της ταραξέτε τα παρθενικά δνείρα.

Ο Ντεμουλνέ δέν έπέμεινε. Δέν μπορούσε, άλλωστε, να έπομείνη. Αύτος, ένας άσπρος και άπνευρκος δικηγόρος, πώς θα έπέμεινε για τού δάσους την κόρη ένός άνώτερου ολιγομικτού ύπαλλου, και μάλιστα με τόσο μεγάλη ποσά;

Η αλήθεια ήταν ότι ο Ντεμουλνέ, είχε ρίξει πρώτος τα ερωτικά του δίχτυα στην μητέρα. Όταν δέ είδε ότι άποτυγχάνει, τότε έστράφη στην κόρη...

Η μικρή Λουίζ, τόν έβλεπε να συχνάζει στο σπίτι της. Και σιγά - σιγά τόν είχε συνιπαθήσει. Όστόσο, ήταν τόσο άσηχη από τη στιγμή που άκούσε τού έωστος: «Όστε δέν ήξερε καλά—καλά τί ήταν αυτό που ένοιωθε για τόν νεανειτικό νέο που έρχόταν τόσο συχνά σπίτι τους και της μίλούσε πάντα με τόσο τρυφερότητα.

Σ' ένα ήμερολόγιο που κρατούσε κρυφά από τους δικούς της, έγραφε την έποχή αυτή: «Δέν άγαπά άκόμη. Πότε άσανε θ' άγαπήσω; Λέει πως ο καθένας πρέπει να άγαπά. Μήπως πρέπει να γίνω είκσις χρονών για ν' άγαπήσω;»

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Της τού γνώρισε αυτό κάποιο βράδυ ο νεαρός Ντεμουλνέ. Πού την έβριθε μόνη στο σπίτι. Έόφασαν μερικά θεούια φιλιάν και λίγα τρυφερότατα του για να ένησηση μέσα της ή φλόγα τού έρωτος. — Όστε, λοιπόν, μ' άγαπούσατε τόσον καιρό χωρίς να μου το πείτε; της είπε εκείνος.

— Μήπως το ίδιο δέν κάνατε και εγώ για μένα; τού άπάντησε μ' όλη την παιδική άφέλεια της ή νεαρή Λουίζ.

Από την ήμέρα αυτή, ή Λουίζ δέν είχε άλλαν σκοπό στη ζωή της, παρά πώς να πείση τους δικούς της να δεχθούν να την παντρεύουν με τόν έκλεκτό της καρδίας της.

Εκοπάζε γι' αυτό πρία όλόκληρα χρόνια. Έκλαψε, θρήνησε, έκτενεσε... και στο τέλος το έπέτυχεν.

— Άν δέν την παντρεύουμε, θα την στείλουμε στο τάφο από τόν καύμό της, είπε στη γυναίκα του μια μέρα ο πατέρας της.

Και έδωσε την συγκατάθεσι του.

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ ΜΕ ΚΑΚΟΥΣ ΟΙΩΝΟΥΣ

Στις 29 Δεκεμβρίου 1790 ή Λουίζα Ντυπλεσις παντρεύόταν τόν Γάλλο δικηγόρο, πολιτικό και μέλλοντα έπασασητή Καμίλ Ντυμουλνέ, ο όποιος είχε ξεκινήσει ά-

πό την πατρίδα του Γκιζ—άν—Τι—εραί για να...κατακτήσει την πρωτεύουσα!

Ήταν μια χαρούμενη ήλιόλουστη μέρα, ή ήμέρα τών γάμων τους. Η νύφη ντυμένη στα λευκά, τριγυρισμένη από άφθονα λουλούδια έμμοιαζε με άγγελό που μόλις είχε κατέβει στη γη. Ο Ντεμουλνέ, άφρονος μέσα στο μαύρο κοστούμι του, έπλεε σε πελάγη εύδαιμονίας.

Όστόσο, άν κανείς από τους περιέργους που παραστέκονταν στην τελετή είχε παρατηρήσει καλά, θα ένοιωθε φρικτό άντικρουζόντα τα πρόσωπα που άποτέλουσαν την γαμήλι πομπή. Όλοι οι μέλλοντες τρυμοκράτες της Γαλλίας ήσαν εκεί παρόντες: Δαντών, Μπρισσό, ντε Βαρβίλ, Πετιόν.

Και ο φοβερός Ροβεσπιέρος ήταν ο κομπάρσος τους.

Ποιος θα μπορούσε ποτέ να το φαντασθή ότι ο κομπάρσος και γαλλικός εκείνος νέος που είχε άναλλάξει τα στεφάνια τών νεογύμων, ύστερα από τέσσερα χρόνια θα έστειλε όλους τους φίλους του που παρευρίσκονταν εκεί, στη έξαιρουμένη και της νύφης, στη λαμπρότητα...

Η ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Άλλα, άς έξιστορήσουμε, τα γεγονότα, με τη σειρά τους.

Οι τρελά έρωτευμένοι νεογυμφοί, άρχισαν να ζουν μια εύτυχημένη ζωή, από την έπομένη τού γάμου τους. Είχαν ύποφέρει τόσο ως ότου ένωθούν, ώστε δικαιολογημένα τώρα έδρεπαν τους καρπούς τών μόχθων τους.

Η Λουίζα ήταν για τόν άνδρα της τώρα όχι μόνο μια πιστή σύζυγος, άλλα και μια πολύτιμη βοηθός και σύμβουλος.

Πραγματικά, ο Ντεμουλνέ μεταμορφώθηκε συχνά—συνά—στο πλάι της. Το πνεύμα και ή φαντασία του έξηθήθησαν, ή τόλη του σφυρηλατήθηκε και ένα νέο ευρύ στάθιον βράσεως στην πολιτική άρχισε γι' αυτόν.

Στο μεταξύ, ή Έπανόστασις που είχε έκραγή πρό πολλού έφούτωσε...

Ο Ντεμουλνέ, δυνατός δημοσιόγραφος, έθεσε στην ύπηρεσίαν του Δαντών την φλογερή γραφίδα του. Τα πύρινα άφρατα του έξηγήσαν τόν παρισινό λαό, ο όποιος τον έξέλεξε μια μέρα πληρεξουσίου του στην Έθνική Συνέλευσι.

ΣΤΗ ΛΑΙΜΗΤΟΜΟ...

Τρελή από την άπελπισία της ή μικρή Λουίζ τρέχει να έκπληρηση τούς φίλους τού άνδρός της. Ο Μαρσ την σπρώχνει, ο Σωμέτ την βρίζει, ο Φρερόν της ζητά ως άναλλάγμια της ύποσχέσεώς του να σώση τόν άντρα της, τόν έρωτά της. Και ο Φάμπρ την έκβιαζει:

— Άν δέν δεχθήτε έπί τέλους να γίνετε άποψη δική μου, σ' άς γνωστοποιώ ότι δέν σ' άς έγγυώμαι για το κεφάλι τού συζύγου σας...

Όλοι οι πρώην «φίλοι» τού Ντεμουλνέ άπεδείχθη ότι ήσαν τρελά έρωτευμένοι μαζί της. Και τώρα, ζητούσαν να έπωφεληθούν της εκδίκας.

Η άδυστυχισμένη Λουίζ άποκούπει σ' όλους τους ποταπούς έκδισμούς. Τι την νοιάζει; Η άγάπη της ολόκληρη άήκει σ' αυτόν, για τόν όποιο θυσιάζεται τώρα...

Μά, την τελευταία στιγμή έπεμβαίνει ο Ροβεσπιέρος. Και διατάσσει την σύλληψή της έπί άντικαθητωτική συνμοσία! Έχει συμφέρον κι αυτός, να λείψουν από τη μέση οι πολιτικοί άντιπάλοι τού Ντεμουλνέ και Δαντών, όλοι όσοι τους άναπούν. Η ζωή του έξαρτάται από το θάνατό τους.

Την 11ην Άπριλίου 1794, το έπαναστατικό δικαστήριο «ατά διαταγήν τού κομπάρσου της» καταδικάζει εις θάνατον την γυναίκα της όποιος ο Ροβεσπιέρος είχε άναλλάξει τα στεφάνια πριν τέσσερα χρόνια, στην έκκλησία τού Άγίου Σουλπίκιου...

Έντεκα μέρες πριν— χωρίς να το ξέση ή Λουίζ— είχε πέσει το κεφάλι τού λατρεμένου συζύγου της... Και τόν άκούλυθησε κι' αυτή, πιστή μέχρι θανάτου στον έρωτά της...

MIX. XANINOYHSN

Το δικό σου το μισό

Ο Νασρεντίν Χότζας ήταν εύτυχισμένος. Μόλις πρό όλίγων ήμερών είχε γίνει πατέρας. Μία νύχτα όμως, την άρα που κοιμόταν με την γυναίκα του, το μωρό τους έβηγε με τις κλάψες και τα ξεφωνιά του. Η μητέρα του σηκώθηκε και άρχισε να το νανουρίζει, ενώ ο Χότζας γύρισε από το άλλο πλευρό και συνέχισε το ροχαλτό του. Η άδιαφορία του αυτή έκανε την γυναίκα του έξω φρενών.

— Ε, Νασρεντίν! τού φώναζε. Το παιδί δέν είνε μονάχα δικό μου. Το μισό είνε δικό μου και το άλλο μισό δικό σου!...

— Άφού είνε έτσι, της είπε τότε ο Χότζας, νανούρισε το μισό που είνε δικό σου και τ' άλλο μισό που είνε δικό μου, άφησε το να ξεφωνίζει και να ακούζη!...

Σακίκι και σακκουλά

Κάποτε ο Χότζας συμφώνησε μ' ένα Μπέη να δουλέψη στο χωράφι του και να πάρη γι' άμοιβή μια σακκουλά στάρι. Δούλεψε λοιπόν όλη την ήμερα και όταν ο ήλιος έβγινε προς τη δύσι του, πήγε, βρήκε τόν Μπέη και τού είπε:

— Βραδύαζέ... είνε ώρα να σκολάσω.

— Η ίδια ώρα που πέρασε για σένα, πέρασε και για μένα, τού άποκρίθηκε ο Μπέης. Και όμως έγω δέν νοιώθω καμιά κόπωση. Τί και άν ο ήλιος βασούλε; Άν ο ήλιος βασούλε, βγαίνει όμως το φεγγάρι, τ' άβέρρι του!

Ο Χότζας δέν είπε τίποτα. Έσκηψε μονάχα το κεφάλι του και πήγε να συνεχίση την έργασία του όλη τη νύχτα, μέχρι τα χαράματα. Και όταν βγήκε πάλι ο ήλιος, πήρε ένα μεγάλο σακίκι πού έμεινε για πολλές σακκουλάς και τράβηξε για την άποθήκη να το γεμίση στάρι. Το είδε ο Μπέης και τόν ρώτησε:

— Τι κάνεις εκεί; Είπαμε να πάρης μια σακκουλά στάρι και εσύ γεμίζεις αυτό το μεγάλο σακί;

Ο Χότζας τότε τού άποκρίθηκε έξακολουθώντας να γεμίζει το και το σακί είνε... τ' άβέλι της σακκουλάς.

— Σωστά λές, είχαμε μείνει σύμφωνοι για μια σακκουλά. Άλλά Κόκκαλο ο Μπέης.

Ο ιδεώδης τύπος ΑΝΔΡΟΣ — και γυναικός

Ένα γαλλικό περιοδικό ύτέβα λε στους γνωστότερους συγγραφείς και καλλιτέχνες, άμφοτέρων τών φύλων, την έξη έρώτησι: «Ποιάς άνδρας ή ποιά γυναίκα σ' άς κάνει για σύζυγο;»

Ίδου κατωτέρω τρεις από τις πιο έξυπνες άπαντήσεις:

</

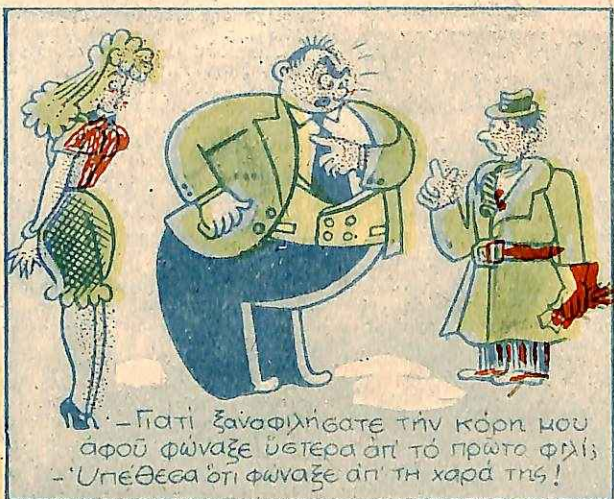
— "Ένα χρυσό ρολόϊ;

PELIKAN

και 10 ταινίες
γυρίζει άλ-
λιν—Φίλμ 7,
και οι λοιπές
άλλα 25

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Τί δυνατός πού εί-
ναι σήμερα ο ήλιος!

— Γιατί ξανσφιλήσατε την κόρη μου
αφού φώναξε ύστερα απ' το πρώτο φιλί;
— 'Υπέθεσα ότι φώναζε απ' τη χαρά της!

ΑΧ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ!
— Κυττάξε Τάκη, να 'να
«τρικυλινόρο» άμάζι!

ΙΣΤΟΡΙΑ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ
Όταν οι γειτόνισσες αρχίζουν το κουτσομπολιό!!!

ΦΥΣΙΚΟΤΗΣ

— Έχω βρή κατι χαπια θαυματουργα για να θανατωσω
— Και είναι αποτελεσματικά;
— Και κατι περισσότερο, τα μετατρέφουν σε σκαμνα...